

Jedná se o velkoněmecký staronový plán a koncepci "Drang nad Osten". V nových podmínkách, novou taktikou ve směru starých strategických cílů a záměrů.

Poznámky

(1) Pojem "nová východní politika" používal kancléř SRN a jeho vláda (1966-1969). Kancléř K.G. Kiesinger byl členem NSDAP od roku 1933, zastával vedoucí funkce v německé společnosti Interradio, které realizovalo fašistickou koncepci psychologické války v letech 1939-1945.

(2) Podle německých zdrojů sem patří krajně pravicová křídla CDU/CSU i ostatních stran, spolků a uskupení, dále stoupenci německého vojenskoprůmyslového komplexu, revanšistických spolků, neofašistických skupin, skupin radikální mládeže...

(3) [www.konservativ.de /eibicht](http://www.konservativ.de/eibicht), 06/2002.

NĚMECKO - MY A NATO

PhDr. J. Groušl, CSc.

1. ČESKOSLOVENSKÝ ÚNOR 1948 A JEHO MEZINÁRODNÍ VÝZNAM

ÚNOR 1948 je historickým mezníkem v našich moderních dějinách. Je to počátek našich novodobých dějin. Národní a demokratická revoluce zahájena Slovenským národním povstáním v roce 1944 svým vývojem a postupem přerostla v únoru 1948 v revoluci socialistickou.

Únorové události v Československu, osvobozeném v roce 1945 od německých okupantů - v rozhodující míře Rudou armádou, představovaly politický a mocenský střet mezi stoupenci kapitalismu a lidovou demokracií. Kapitalismus byl v Československu zkompromitován z celého období před druhou světovou válkou. Lidová demokracie byla u nás formou vlády lidu v poválečném přechodném období, po tragických zkušenostech z roku 1938, po 15. březnu 1939, z doby německé okupace naší vlasti. Kapitalistický režim v ČSR působil od roku 1918. Padl, protože se zásadně neosvědčil sociálně. Neobstál v nejtěžších zkouškách našich národů.

Redakce: Ing. P. Rejř

Připravil: dr. O. Tuleškov

Vydala Historicko dokumentační komise Klubu českého pohraničí pro vnitřní potřebu vlasteneckých organizací. Publikace neprošla autorskou ani jazykovou úpravou. Praha, srpen 2009.

Tato prožitá zkušenost vytvořila určující celospolečenské poznání pro český a slovenský národ.

Osvobození Československa v roce 1945 vytvořilo přirozený, současně však nezbytně potřebný mezinárodní bezpečnostní rámec a garance pro naši lidovou demokracii v obnoveném jednotném státě Čechů a Slováků - dvou slovanských národů. Československá republika svou geopolitickou polohou a vnitřním potenciálem ve středu Evropy představovala v poválečné Evropě významný strategický průsečík zájmů.

Košický vládní program

Dne 5. dubna 1945 byl přijat a schválen na zasedání vlády ČSR v Košicích. Byl to program národní a demokratické revoluce. V politické, vojenské, vnitřní a zahraniční politice šlo o budování nové politické moci v osvobozené republice. Bylo zdůrazněno, že lid je a bude v ČSR jediným zdrojem státní moci. Národní výbory tuto moc vyjadřovaly a realizovaly. Češi a Slováci v jednotném státě budou mít rovnoprávné postavení. Jednoznačné přístupu byl vyjádřen k o d s u n u Němců a Maďarů z ČSR. Významnou součástí programu byla pozemková reforma. Hospodářská obnova republiky byla hlavní otázkou Košického vládního programu.

Velká pozornost byla věnována budování nové lidové armády a bezpečnostních sborů. Aktuálním úkolem bylo pomáhat při osvobozování republiky od německých vojsk a okupantů. Osvobození ČSR Rudou armádou v květnu 1945 bylo pro oba naše národy historickým aktem. Novým počátkem. Také mezinárodně politický vývoj ukazoval na nové možnosti.

Vývoj po Postupimi

Po konferenci nejvyšších představitelů SSSR, USA, Velké Británie a přizvané Francie v Postupimi v roce 1949 se zdálo, že mezinárodní vývoj bude klidný a v podstatě příznivý. Bývalý poradce amerického prezidenta F. D. Roosevelta Hopkins v srpnu 1949 uváděl: "Víme, že my a Rusko jsme dva nejmohutnější národy světa z hlediska jak lidských, tak i surovinových zdrojů, víme, že zájmy Ruska v té míře, v jaké je můžeme předvídat, neposkytnou důvod k vážnějším neshodám v mezinárodních záležitostech. Víme, že jsme na sobě závislí po stránce hospodářské... jsem přesvědčen, že nemají žádné přání s námi bojovat, nýbrž, že jsou plně odhodláni angažovat se ve světových záležitostech v mezinárodní organizaci a že především s námi chtějí udržovat přátelské vztahy. Naše politika vůči Rusku nemůže být diktována těmi, kteří jsou přesvědčeni, že není možné s Rusy spolupracovat a že naše zájmy se střetnou, což nutně povede k válce. Považuji tuto pozici za neudržitelnou, neboť může způsobit jediné katastrofu..." .

Diktát jako hlavní nástroj

"Národní německé síly" financují věci v oblasti východní politiky tak, aby to pomáhalo jejich koncepci pochopit a přijímat. Málo se v Německu počítá s tím, že odpor ve východní Evropě proti nadvládě kapitálu může přinést nějaké výsledky.

Potřeby a přání východních zemí smějí být plněna jen při poskytnutí protislužby ve prospěch německých zájmů. Bez odpovídající vstřícnosti nesmí německá politika problémy těchto států sprovodit ze světa, nýbrž má využívat jejich těžkostí k prosazení vlastních cílů. Finanční závislost Polska, ČR a Ruska na Německu, tedy jejich zadlužení, je nutné mít v úmyslu jen za těch podmínek, kdy nebude žádného odpuštění dluhů bez odpovídající protislužby. Velmocenské postavení Německa v hospodářské sféře je nutné dále prozíravě rozšiřovat. V bývalých německých východních oblastech je nutné skoupat vše, co se jen dá, případně přes nějaký fond. Německé firmy založené ve východních oblastech, by měly napříště za sebou přitahovat především německé dělníky a jejich rodiny.

Politické požadavky na uvedené tři slovanské země musejí být neustále doplňovány civilněprávními požadavky vyhnanců a jejich dědiců. V rámci evropské integrace se musí německá politika ve východních oblastech snažit o právní jistotu, která zabrání útokům Čechů a Poláků proti německým investicím. Prostřednictvím sdělovacích prostředků by se měla rozvíjet snaha o myšlenkové ovlivňování především Poláků a Čechů, kteří mají v úmyslu zabraňovat aktivní německé východní politice.

Obzvláště je nutno jim předvádět před očima nezákonnost a zločiny jejich národů na Němcích v době před druhou světovou válkou, v jejím průběhu a po jejím skončení. A to z těch důvodů, aby se morálními argumenty ulehčilo akceptování celoněmeckých opatření.

Německá kultura a jazyk by měly být ve východních oblastech co nejvíce rozšiřovány a musí podporovat aktivní prosazování velkoněmeckých požadavků.

Německá zahraniční politika by měla vidět jako jednu ze svých hlavních úloh odstraňování odporu proti nové německé východní politice v jiných zemích, protivníky neutralizovat a získávat nové spojence pro Německo. SRN se bude snažit, o koupi dříve německy osídlených oblastí. Tomu je nutné přinášet oběti.

Pro Slovany s tím spojený zisk by mohl být větší než vlastnictví sešlých oblastí a rozpadlých obcí.

Taková opatření je nutné propagandisticky připravovat a všestranně propracovávat a také zdůvodňovat. Zařazení Poláků a Čechů do nadnárodních institucí bude ze strany SRN podporováno jen za podmínek politických ústupků (3)

Zahraničněpolitický kurz vlády amerického prezidenta G. Bushe označovaný "bojem za národní zájmy USA", proti terorismu chápal a chápou krajně pravicové síly v SRN jako podporu pro své záměry v oblasti východní politiky. Stoupenci takové koncepce východní politiky, o které bude řeč, se v SRN označují za "národní německé síly". Znalosti o německém východu je prý třeba nyní a v budoucnosti promítat do "nové německé informační politiky", publicistiky, využívat formy turistiky a všechny ostatní kontakty.

Situace vyžaduje "neustále připomínat dějinné podložené německé nároky na východní území". Německo jako vedoucí síla EU se prý bez východních území nemůže obejít. Odsun Němců z ČSR a z Polska označují uvedené síly za "zločinný kriminální akt". Ten, kdo v SRN rezignuje na východní území, škodí Německu. Podle toho by měl být posuzován v zaměstnání, ve službách, ve školství a na dalších společensky důležitých místech. Východní území a jejich znovuzískání se musí stát celoněmeckou záležitostí. "Nová německá východní politika" (1) se tak stává "úkolem 21. století".

Nové německé generace musí být politicky a ideologicky připravovány na dlouhodobý boj. Německá východní politika se musí proto neustále upřesňovat v metodách, taktice a prostředcích. Vhodnými taktickými praktikami je nutné ji prosazovat a postupně realizovat. Ale tak, že se musí stávat nezávislou na nadnárodních organizacích a uskupeních. Evropská unie proto ano, zatím, jen dočasně. SRN se musí v rámci EU umět pohybovat, postupovat, sledovat své vlastní dlouhodobé cíle, zejména v oblasti východní politiky. Půjde o politické umění kloubit a koordinovat německé zájmy s koncepcemi EU politickými, hospodářskými a vojenskými.

Evropská unie umožňuje Německu takový jedinečný postup. Nikdy dříve takové příznivé podmínky pro Německo a jeho promyšlený postup neexistovaly. Východní politika podle německých národních sil (2) vyžaduje dlouhodobou perspektivu. Ve vztazích k Rusku, Polsku, ČR, Slovensku, Ukrajině, Bělorusku ... nelze zatím nasazovat vojenské prostředky. Vzhledem k nedobré hospodářské situaci v těchto zemích Německo bude využívat hospodářské, finanční, diplomatické, ideologické, politicko-psychologické, kulturní, informační prostředky, vlivy proněmeckých skupin, nový význam a možnosti působení německých menšin a další.

Je nutné žít mezi obyvatelstvem východních zemí představy o "hrozbách z Ruska". Německo pak může nabízet "ochranu za politické ústupky". Hospodářský vliv SRN má ve východní politice i nadále sehrávat určující úlohu. Jen tak se prý mohou "Německu zase vrátit jeho práva". Autoři této koncepce přehlížejí podstatný fakt. Že Německo ve druhé světové válce bylo poraženo a všechna jeho dřívější práva definitivně zanikla.

Nedlouho po konferenci v Postupimi zaslal prezident USA H. Truman dopis J.V. Stalinovi. A Stalin mu 23.prosince 1949 odpověděl: "Vážený pane prezidente, s radostí jsem přijal Vaši zprávu, odevzdanou mně panem Byrnessem, ve které píšete o nejdůležitějších otázkách, které jsou nyní projednávány. Souhlasím s Vámi, že národy SSSR a Spojených států musí usilovat o spolupráci, aby byl nastolen mír, a že je třeba vycházet z toho, že společné zájmy našich obou národů zdaleka převažují jednotlivé různosti názorů".

Nelze opomenout fakt, že po úmrtí prezidenta USA F. D. Roosevelta v dubnu 1945 se počala ve vztazích k Východu v USA vytvářet nová situace. Nový prezident H. Truman už 8. května 1945 nařídil podstatné snížení všech dodávek do Sovětského svazu. Vláda USA od Sovětského svazu požadovala 1,8 miliardy dolarů. Odvolávala se na dohodu o půjčce a pronájmu. Podle ní USA dodávaly Sovětskému svazu část vojenského materiálu. Předpokládaný požadavek byl v dané době nereserován. Krátce po konferenci na Jaltě nebyly ze strany USA dodrženy domluvy mezi Stalinem a Rooseveltem. Navíc USA po Postupimi sabotovaly německé reparace pro Sovětský svaz a další země.

Americký publicista W. Lippmann poznamenával: "Můžeme se opět dožít doby, kdy nebudou našim stálým a strašlivým zájmem války. Jak to dopadne, záleží více než na čemkoli jiném na vztazích mezi SSSR a USA. Každý z nich je dnes středem tíže uprostřed velkých prostor Země. Mohou zabránit třetí světové válce. Jestliže se však pustí do boje, bude to nejhroznější ze všech světových válek".

Obrat USA v roce 1946

V lednu 1946 prezident USA H. Truman zaslal státnímu tajemníkovi USA J. Byrnesovi tuto směrnicí: "Nedomnívám se, že bychom měli i nadále dělat kompromisy. Jsem přesvědčen o tom, že Rusko mnohem lépe rozumí tvrdému a rozhodnému jazyku než diplomatickým příjemnostem. Je konec mazlení s Ruskem".

Dne 14. ledna 1946 před Kongresem USA Truman uváděl: "Veškeré úsilí, všechna snaha, veškerá moudrost naší vlády a našeho národa musí být soustředěny k vyplnění jednoho úkolu: Vyvinout co největší vliv na vývoj mezinárodních událostí". V USA se započal výrazněji prosazovat politický a vojenský vliv těch sil, které byly spojeny za druhé světové války se zbrojní výrobou. Vojenskoprůmyslový komplex. Tento kurs ještě upevnily volby v listopadu 1946. Pozice Republikánské strany se staly silnějšími než dříve.

A v Československu ?

V květnu 1946 proběhly volby, KSČ tyto volby přesvědčivě vyhrála! Získala 30%. To vyjadřovalo celospolečenskou situaci. Lidová demokracie byla upevněna! Dne 8. června 1946 vznikla nová vláda vedená Klementem

Gottwaldem. Hlavním cílem vlády bylo uskutečnit poválečnou obnovu. K tomu byl schválen Dvouletý plán obnovy 1947-1948. Byla to dvouletka.

Celkový vývoj vnitřní situace v ČSR, ale i v Polsku a v dalších zemích východní a jihovýchodní Evropy nezapadal do strategických záměrů USA.

Železná opona Západu

Americký zahraničněpolitický kurs ve vztazích k SSSR a k jeho spojencům byl koordinován s Velkou Británií. Winston Churchill, britský premiér /1940-1945/ a potom v letech /1951- 1959/ prezentoval zahraničněpolitickou linii konzervativních pravicových sil. Jeho projev v americkém Fultonu 5. března 1946 ohlásil politiku "železné opony" Západu ve vztazích k Východu. Churchill, který v době druhé světové války pronášel slova chvály na Stalina a Rudou armádu nyní obrátil.

SSSR byl dobrý pro Západ v nejtěžších dobách druhé světové války. Nyní se to mělo změnit. Po druhé světové válce se zájmy v e l k o k a p i t á l u projevovaly jinak. Nezapomínejme na ekonomickou stránku věci. V letech 1939-1945 průmyslová základna USA a její možnosti stouply o 40%. V roce 1936-1937 představoval podíl USA na průmyslové produkci kapitalistického světa 35%. V roce 1947 tento podíl dosáhl výše 62%. Americký velkokapitál na druhé světové válce vydělal.

Churchill strašil Evropu a svět tím, jakoby hrozila expanze SSSR. Ve skutečnosti jeho projev byl výrazem velké nervozity z demokratického postupu sil lidové demokracie v zemích východní a jihovýchodní Evropy. Nelíbilo se mu, že l i d o v é masy v uvedených zemích podporují k o m u n i s t i c k é s t r a n y a přátelské vztahy se Sovětským svazem. V uvedeném projevu uváděl mimo jiné: "Od Štětína na Baltu po Terst na Jadranu byla přes kontinent spuštěna železná opona. Za touto linií leží všechna hlavní města starých států střední a východní Evropy: Varšava, Berlín, Praha, Vídeň, Budapešť, Bělehrad, Bukurešť a Sofie.

Tento krok Západu byl chybný, nepromyšlený a zbytečný. Západ jen ztížil poválečný demokratický vývoj v Evropě. Slibná poválečná hospodářská spolupráce na rovnoprávných principech byla z politických a ideologických důvodů Západu znemožňována. Fulton prokázal, že si Západ mírovou svobodnou spolupráci v Evropě nepřeje.

Československo bylo připraveno k široké hospodářské a obchodní spolupráci se všemi zeměmi. V roce 1947 zahraniční obchod ČSR se západními zeměmi představoval 84%. Publicista Ferdinand Peroutka poznamenal: "Jestli se vám ta dvouletka podaří, tak jste to vyhráli na celé čáře". V rámci hospodářské a obchodní spolupráce se Západem se posilovala tendence úniku kapitálu z ČSR na Západ. V období 1947-1948 byla ČSR poškozena únikem 3,4 miliardy korun.

prezident USA B. Obama musí respektovat nezměněné strategické plány amerického vojenskoprůmyslového a ropného komplexu. Ten určoval a dále určuje hlavní otázky americké zahraniční a vojenské strategie. Obama ze svých původních myšlenek, které stavěl do popředí v prezidentské volební kampani bude postupně u s t u p o v a t .

Rozpor mezi rétorikou B. Obamy a vojenskou politikou Pentagonu se bude dále prosazovat i prohlubovat. Vliv rétoriky B. Obamy bude působit jen dočasně. B. Obama 7.4. 2009 navštívil americké vojenské velení v Iráku. Den po vystoupení R. Gatese ohledně vojenského rozpočtu USA. Obama v Iráku oznámil, že stahování amerických vojáků z Iráku se bude opožďovat. Zatím prý jen o 3 měsíce tedy do konce srpna 2010. Ale i potom v Iráku zůstane 35-50 tisíc vojáků USA. Obama uvedl, že USA nemají vůči Iráku žádné územní požadavky, ani na surovinové zdroje. Skutečnosti kolem irácké ropy jsou trochu jiné. Zaslужují si větší samostatný pohled.

Summit NATO v dubnu 2009 v rámci 60. výročí založení amerického bloku NATO ukázal na vnitřní rozpory. Rozpory jsou ve vztazích USA a některými členskými zeměmi NATO ve vztahu k Afghánistánu. Těžké a složité tamní problémy budou USA a země NATO výrazněji zasahovat. Slovinsko a Chorvatsko bylo přijato do NATO. SRN a Francie odmítají začlenit rychle do NATO Ukrajinu a Gruzii. USA chtějí NATO dále rozšiřovat. A učinit z něj globální mocenský nástroj. Je to záměr USA, který by narušoval mnohopolární mezinárodní vztahy. Ty prosazuje Rusko, ČLR a stále více zemí. USA zvyšují vojenské výdaje. To narušuje stabilitu, vypočitatelnost a směřuje k závodům ve zbrojení. Plán PRO není zastaven. Íránský zámek je plodem americké politiky. Když zmizí íránská hrozba, PRO nebude. USA chtějí vytvořit silnější mezinárodní tlak na Írán. Zvyšování vojenské přítomnosti v Afghánistánu považují za chybný krok B. Obamy.

Musí se počítat s tím, že B. Obama bude postupně měnit své politické postoje. Požádal o zvýšení vojenského rozpočtu USA pro Irák a Afghánistán v roce 2009 o 83,4 miliardy dolarů. Obama to oznámil 10.4. 2009. Také diplomatické aktivity kolem Íránu a Blízkého východu prý budou vyžadovat dodatečné výdaje.

Íránský prezident M. Ahmadinežád 9.4. 2009 k možným jednáním s USA uvedl: "Írán bude ochoten jednat se Západem o svém jaderném programu, pokud budou tyto rozhovory založeny na respektu vůči Íránu a spravedlnosti ..." (Reuter - 10.4. 2009)

6. KONCEPČNÍ VÝCHODISKA NĚMECKÉ KRAJNĚ PRAVICOVÉ LINIE VÝCHODNÍ POLITIKY

V období po 11. září 2001 v USA se v SRN dokončují úpravy nebezpečné koncepce východní politiky. V roce 2002 je rozšiřována po Internetu, je součástí předvolebního boje v SRN v pojetí stran CDU/CSU.

Ohledně světové finanční a hospodářské krize nejvyšší představitelé obou světových supervelmocí uvádějí: "Je potřeba posílit mezinárodní měnový a finanční systém a nastartovat růst" (RIA-Novosti - 1.4. 2009)

ČLR – USA

Prezidenti ČLR a USA - B. Obama a Chu Ťin-tchao se 1.4. 2009 v Londýně, v atmosféře před summitem zemí G20, shodli na vytvoření americko-čínského strategického a ekonomického dialogu "Je třeba učinit jisté změny ve vedoucích strukturách finančních institucí ..." (Reuter - 1.4. 2009) USA mají zájem, aby ČLR dále nakupovala dluhopisy USA. Rozpočet USA na rok 2009 počítá se schodkem 12,5% HDP. Značnou část ze 787 miliard dolarů vložených vládou B. Obamy do ekonomiky USA bude opět financovat vláda ČLR. Ta je největším zahraničním vlastníkem veřejného dluhu USA. Ten dosáhl výše 75% HDP.

Vláda ČLR požaduje od vlády B. Obamy pevné a spolehlivé záruky na splácení dluhů. Obavy zvýrazňuje nevídané tempo státního zadlužování USA. To má své dopady na relativně nové strategické postavení ČLR v globálních strategických dimenzích.

USA zvyšují vojenské výdaje

Ministr obrany USA Robert Gates 6.4. 2009 zveřejnil základní údaje. Na plán PRO v ČR a v Polsku i v jiných souvislostech je pro rok 2009 vyčleněno 10,2 miliardy dolarů. Je tam obsažena také položka na jeho výzkum a zdokonalování. O 700 milionů se zvyšují vojenské výdaje na regionální programy PRO. A to v prospěch systémů "TAHAAD" a "SM-3". Americká PRO v ČR a v Polsku bude restrukturalizována. Zaměření na "nevyzpytatelné státy" trvá. Bude posilována PRO na bojištích.

Podle amerických plánů příštích konfliktů a válek se počítá s územím východní Evropy jako s předsunutým válčištěm. Daleko od území USA. Proti případnému útoku z Íránu musí podle Pentagonu sloužit evropské části PRO.

R. Gates k otázce PRO uvádí m.j.: "Masivně budeme financovat výzkum PRO, zvyšování kapacit proti raketové hrozbě z nevyzpytatelných států. Nemilosrdně oddělujeme touhy od skutečných požadavků." (CNN - 6.4. 2009) Pentagon při zdůvodňování zvyšování vojenských výdajů operuje dvěma hlavními strategickými prioritami:

- 1) USA vedou dvě války současně - v Íráku a v Afghánistánu. Pro USA mají strategický význam.
- 2) USA současně připravují nové vojenskostrategické scénáře pro příští roky. Menší i větší lokální konflikty. USA musí být připraveny na vojenské zásahy v některých regionech světa.

Vojenské výdaje USA na rok 2010 ve výši 533,7 miliard dolarů jsou o 20,4 miliard dolarů vyšší než v roce 2009. Zvýšení o 4% potvrzuje, že

Stalinova odpověď Churchillovi

Po vystoupení Churchilla ve Fultonu reagoval J. V. Stalin na obsah jeho projevu. "Pan Churchill stojí de facto na stanovisku podněcovatele války. Pan Churchill není v této věci sám, má přátele v Anglii a ve Spojených státech. Je nutno poznamenat, že pan Churchill a jeho přátelé nám v tomto ohledu velmi připomínají Hitlera a jeho přátele. Hitler šel do války tím, že prostě vyhlásil rasovou teorii a objevil, že lidé nemluvící německy nepředstavují plnocennou rasu. Pan Churchill začíná podněcování války také rasovou teorií tvrzením, že národy mluvící anglicky jsou plnocenné národy, jejichž posláním je rozhodovat o osudu celého světa.

Možná, že někdy by se chtělo zapomenout na tyto obrovské oběti sovětského lidu, jimiž bylo zajištěno osvobození Evropy od hitlerovského jha. Avšak SSSR na ně zapomenout nemůže Churchill je nespokojen, že Polsko orientovalo svou politiku přátelství a spojenectví se Sovětským svazem ...". Americký historik F. Fleming charakterizoval vystoupení Churchilla ve státě Missouri jako návod k přípravě třetí světové války, že to bylo evangelium pro všechny válečné štváče ve světě ...

Co sledoval Marschallův plán

G. Marschall byl státním tajemníkem USA. Řídil zahraniční politiku. V lednu 1947 zřídil Radu pro plánování zahraniční politiky. Tuto radu vedl G. Kennan. Dříve pracoval na velvyslanectví USA v Moskvě jako rada. On to byl, kdo navrhol vládě USA tvrdou politiku vůči SSSR. "Je třeba se držet napříště hlediska, že Sovětský svaz je v politické aréně rival, nikoli partner".

Panický strach z odlišného myšlení byl v USA systematicky pěstován. Uvedená Rada.. vypracovala koncepci zadržování komunismu. 12. března 1947 prezident USA H. Truman na uvedené politice vyhlásil svou doktrínu. Šlo o násilné potlačování lidových demokratických sil v Řecku a Turecku. Dne 5. června 1947 státní tajemník Marschall vyhlásil program p o m o c i poválečné Evropě. Marshallův plán byl zaměřen na stabilizaci kapitalismu v Evropě. Politické podmínky tohoto plánu byly ostře zaměřeny proti levicovým silám. Vláda USA nejhrubším politickým nátlakem na Francii a Itálii dosáhla vytlačení komunistických stran z účasti na tamních vládách. Tam byli občany zvoleni. Americké hrubé vměšování žádné výsledky demokratických voleb neuznává. Tento akt v květnu 1947 dokázal, že USA o demokracii jen hovoří, pokud jim to vyhovuje. Jinak ji bezohledně potlačují. USA politickým nátlakem v obou uvedených zemích násilně rozbily výsledky voleb jak ve Francii, tak i v Itálii.

V ČSR byl Marschallův plán předmětem jednání vlády, střetů stanovisek politické pravice a levice. K tomu se přidala skutečnost, že uvedený americký plán výrazně podporoval obnovu kapitalismu v západním

Německu. A tím i jeho politické pozice. Plných 10% z celkového objemu americké pomoci Evropě směřovalo do západního Německa. Tehdejší kancléř SRN Konrád Adenauer (1949- 1963) často prohlašoval: "Bez americké pomoci by znovuvýstavba Německa nebyla možná".

Za Československo vyjádřil postoj k Marschallovu plánu předseda vlády Klement Gottwald v Líšni u Brna 24. srpna 1947. "My jsme si o Marschallově plánu nedělali již od počátku žádné iluze. A zkušenosti, kterých jsme postupně o něm nabyli, potvrzují, že naše obavy byly zcela oprávněné. Jak se ukazuje, je smyslem Marschallova plánu otevřít Evropu pro americké zboží a nejen to, nýbrž i obnovit německý průmysl a hospodářství a oklestit svobodný rozvoj evropských států, jak se to již děje v Řecku a Turecku. Při tom ovšem nikterak neodmítáme zásadně pomoc ze Západu. Přejeme si poctivě obchodovat, avšak odmítáme, aby nám byly diktovány podmínky dotýkající se naší politické a hospodářské samostatnosti. Není třeba zvláště zdůrazňovat veliký význam, jež má naše úzké spojení se slovanskými národy pro naše hospodářství ..." Odmítnutí Marschallova plánu vládou ČSR mělo r o z h o d u j í c í význam pro svobodu, demokracii a nezávislost naší země a našeho lidu.

Americký tisk koncem června 1948 psal otevřeně: "Pomoc z Marschallova plánu bude odňata každému zúčastněnému státu, který by dodával zboží, jež by mohlo sloužit k vojenským účelům Ruska nebo jeho spojencům ...".

A 22. června 1947 americký velvyslanec v Československu L. Steinhardt posílal tuto zprávu z Prahy vládě USA: "Podle mého názoru by měla být naše politika vůči Československu následující: 1. Vyhybat se poskytování jakéhokoliv příspěvku, který by přispíval k řešení zhoršující se hospodářské situace v Československu, 2. Mít na zřeteli materiální podporu umírněných českých vůdců...". Dne 19. února 1948 se uvedený velvyslanec urychleně vrátil z USA do Prahy. Pravicovým skupinám politiků v ČSR nabízel f i n a n č n í pomoc v podobě úvěru ve výši 25 milionů dolarů. Sám Steinhardt to označoval těmito slovy: "To je naše politická podpora demokratům v jejich boji proti komunistům". Je to málo a je to pozdě. Takové bylo všeobecné mínění u tehdejší politické pravice uvnitř Československa.

Moc lidu byla v únoru 1948 upevněna

Síly lidové demokracie byly silnější, než prozápadně orientovaná pravice. 17. února 1948 bylo přeloženo 19 velitelů Sboru národní bezpečnosti - SNB. Byly odhaleny plány na jejich přípravách p r o t i s t á t n í h o mocenského puče. Pravicovní ministři ve vládě podali demisi. Těch 12 ministrů se domnívalo, že vyvolají vládní krizi. Že prezident ČSR jmenuje novou vládu bez vlivu komunistů na hlavní ministerstva. TO SE NESTALO.

Prezident ČSR Dr. E. Beneš jmenoval novou vládu, ale takovou, kterou navrhl Klement Gottwald. Pokojná cesta řešení vnitřních problémů v

Francie a SRN odmítají zatahování Ukrajiny a Gruzie do NATO. Zdůrazňují, že tyto země na členství v bloku nejsou dostatečně připraveny. A k tomu dodávají - není zapotřebí akcí, které by zhoršovaly vztahy s Ruskem.

Summit NATO ukázal, že vláda B. Obamy podporuje rozšiřování amerického bloku NATO směrem k Rusku. Ruské vedení to označuje za ohrožování své bezpečnosti. Rusko bude činit potřebná opatření k zajišťování své bezpečnosti. Americký plán PRO bude pokračovat, ale hledisko efektivnosti a spolehlivosti chce Obama posilovat: "Mise NATO v Afghánistánu je klíčová pro bezpečnost lidí na obou stranách Atlantiku. Musíme spolupracovat jako členové NATO, abychom měli pro každý případ připravené plány, jak se vyrovnat s novými hrozbami, ať už přijdou odkudkoli. PRO nebude, jestliže zmizí iránská hrozba ..." (B. Obama v Praze - Právo, 6.4. 2009, s.4 a 5)

NATO nemůže být "základem bezpečnosti na celém evropském kontinentu, protože značný počet států není jeho součástí". (Ruský prezident D. Medveděv, DPA - 27.6.2008) Ještě před summitem NATO proběhlo jednání RUSKO - SRN v Berlíně 31.3. 2009. Ruský prezident D. Medveděv a kancléřka SRN A. Merkelová jednali o hospodářské a finanční krizi, dvoustranných vztazích, o nákupu ropy a plynu v Rusku, o odzbrojení a dalších tématech.

Kancléřka Merkelová bude podporovat politiku pravidelných konzultací mezi Ruskem a EU. Medveděv zdůraznil, společně s německou kancléřkou, potřebu reformovat světový finanční systém a vytvořit novou světovou finanční architekturu. To znamená například CHARTU norem a pravidel pro dlouhodobou hospodářskou strategii. Rusko 29.3. 2009 předložilo ucelený soubor návrhů na reformování MMF a Světové banky. Také doporučení na vytvoření nadnárodní měny. Návrhy na pravidelná jednání Rusko-EU podporuje také Francie. I další země EU. Rozhovory Medveděv-Merkelová podtrhují význam těchto vztahů jak pro východní politiku SRN, tak i pro západní politiku Ruska.

Rusko-USA v Londýně

Jednání Medveděv Obama v Londýně 1.4.2009 vedly ke společné shodě o přípravě a přijetí nové smlouvy o snížení strategických jaderných zbraní. Dohoda má být přijata do konce roku 2009, kdy ukončí svou platnost dohoda předchozí. Oba prezidenti vyjadřovali zájem na zlepšení vzájemných vztahů. "Máme spoustu společných zájmů a jsme odhodláni vzájemně spolupracovat. Nesouhlas vyjadřujeme otevřeně a s respektem k postupům druhého" (Reuter - 1.4. 2009)

Spory zůstávají ohledně amerického projektu PRO v ČR a v Polsku. Rusko a USA formulovaly v Londýně shodu v otázkách přístupu k Iránu. "Irán má právo na civilní nukleární aktivity, nicméně by přitom měl spolupracovat s mezinárodními inspektory MAAE" (AFP - 1.4. 2009)

Summit NATO 3.4.2009

Jednání ve Štrasburku v Kehl u Bádenu potvrdilo pilíř NATO v Evropě a německo-francouzské spojení. Americká vojenskostrategická koncepce ve vztazích USA-NATO byla v únoru 2009 na mezinárodní konferenci o bezpečnosti v Mnichově vymezena dvěma hlavními tezemi:

- 1) USA budou napříště s členskými zeměmi NATO jednat jako s partnery - "když to bude možné".
- 2) USA budou "jednat samostatně, když budou muset" (Biden, viceprezident USA, únor 2009, Mnichov).

To potvrzuje rozpory uvnitř NATO. Globalizace NATO v Afghánistánu je dílo G. Busche. B. Obama z části sklouzává do chybných stop svého předchůdce. Ale současně tento postup zakrývá novou, přijatelnější, rétorikou a současně posilováním čtyřbodového programu pro Afghánistán:

- 1) Posilovat americkou vojenskou přítomnost v zemi. Rozšířit válečné operace proti Talibánu na území sousedního Pákistánu. Pokusit se o národní usmíření v Afghánistánu.
- 2) Tvrdé jádro Talibánu porazí USA vojenskou silou.
- 3) Ostatní části Talibánu budou mít příležitost "zvolit si jiný směr".
- 4) USA od členských zemí NATO žádají větší pomoc v Afghánistánu. Členská země bloku budou ale v Afghánistánu realizovat řadu civilních projektů. (Ty mají pomáhat tamní místní správě v boji proti korupci a při zavádění nových plodin místo opia.)

Francie a Spolková republika Německo neplánují vyslání dalších vojenských jednotek do Afghánistánu. Těžko by dále snášeli, aby americký blok NATO působil ve funkci globalizovaného mocenského nástroje. To by napříště omezovalo možnosti evropských členských zemí NATO, z nichž některé jsou současně i členskými zeměmi EU. Především ale jde o zájmy SRN a Francie. Kancelářka SRN Angela Merkelová poznamenává, že zatím "nevidí žádné globální NATO". Naznačuje, že v příštím období by ale něco podobného vidět nechtěla.

Francie uvažuje o možnosti zřízení **s a m o s t a t n ě** mise zemí EU pro Afghánistán. USA, ale chtějí, aby vše v Afghánistánu ovládaly také prostřednictvím NATO. Americké plány a záměry zemí EU se rozcházejí. Řada expertů z Evropy, ale i z USA, předvídá konečný neúspěch USA v Afghánistánu. USA také z prestižních důvodů chtějí získat v Afghánistánu úspěch.

B. Obama uvedl - "Pro Američany se toto místo stalo nejnebezpečnějším na světě" (DPA, 27.3.2009) To také hlásal G. Busch před zahájením agrese proti Iráku v roce 2003. Nakonec se ukázalo, že nic z toho nebylo pravdivé. Ale USA světu ukázaly, že mohou zahájit válečné tažení do suverénní země na základě lží, spekulací a podvodů. To mimořádně ohrožuje světový mír.

ČSR byla ukázkou dobré a promyšlené politiky a taktiky KSČ. Zvláště pak Klementa Gottwalda. Boj o ČSR skončil přesvědčivou p o r á ž k o u pravice a stoupenců kapitalismu a prozápadní strategické orientace. Československé zkušenosti potvrdily význam dobře připravené levicové strany a její prokazatelné a velké masové podpory. Také význam subjektivních faktorů nemůže být přehlížen.

Postoje Jana Masaryka

Václav Kopecký ve své knize "ČSR a KSČ" z roku 1960 m.j. uvádí: "S Janem Masarykem jsme se stále více sblížovali. A když se blížily únorové dny roku 1948, Jan Masaryk se viditelně distancoval od reakčních členů vlády, kteří ve vládě vyvolávali soustavně srážky. Nejzuřivěji ve vládě vystupoval Prokop Drtina, přičemž jeho projevy prozrazovaly postupující duševní rozháranost, jež pak končila jeho sebevražedným skokem z okna, jenže z prvního poschodí, takže se Drtina jen pochroumal ...

Pravda je, že Jan Masaryk nejen nepodal 20. února 1948 demisi spolu s druhými reakčními ministry, ale postavil se proti nim, pokládaje jejich postup za ne odpovědný a za provokování občanské války ... po několika dnech od 25. února 1948 mně Jan Masaryk ve vládě říkal: " Na neštěstí jsem v únorových dnech trpěl chřipkou, měl jsem vysokou horečku, ale přesto jsem šel na přehlídku Lidových milic 25. února 1948 na Staroměstské náměstí a šel ve stavu nemoci i na nedělní manifestaci rolníků 29. února 1948 na Václavském náměstí.

V tu dobu však západní rozhlas spustily zuřivou štvanicí proti Janu Masarykovi, vytýkajíce mu, že šel v únorových dnech s komunisty a že vstoupil do vlády obrozené Národní fronty ... nejbezohlednější a nejsurovější útoky proti Janu Masarykovi v londýnském rozhlase podnikal právě Bruce Lochart, který se vždy vydával za Masarykova nejvěrnějšího osobního přítele. Jan Masaryk byl útoky západních rozhlasů velmi dotčen a nejvíce ho uváděly v hněv různé osobní vyhrůžky, pronášené proti němu z Londýna a Paříže. Jan Masaryk mně pak odpověděl: "Václave, jedná tak, jak mně to říká moje svědomí. Což myslíš, že si nejsem vědom toho, že kdybych se obrátil na Západ a chtěl tam snad utéci, myslíš, že si nejsem vědom toho, že bych se do vlasti mohl vrátit jen s gestapáky a esesáky, s německými násilníky, kteří by ve své zběsilé mstě řádili v naší zemi tím nejbestiálnějším způsobem? Což to mohu udělat já, Jan Masaryk, syn T.G. Masaryka, který byl v této republice prezidentem?" .

Václav Kopecký pak ještě k tomu dodává: "Vím, že Jan Masaryk si 9. března 1948 až do noci připravoval svoji řeč pro vystoupení v Lucerně 10. března 1948.. Jisto je, že se v tuto noční dobu v mysl Jana Masaryka, který bydlel v obrovském Černínském paláci sám a cítil se osamoceností tísněn, že se v tuto noční dobu v jeho mysl asi vyhroutily všechny vnitřní rozpory, jimiž trpěl a jejichž tíhu stupňovaly bezesporu zuřivé štvánice proti němu ze

Západu. A tyto rozpory Jan Masaryk řešil 10. března 1948 skokem z okna, sebevraždou". Dne 10. března 1948 ministr vnitra ČSR Václav Nosek oznamoval sebevražedný konec Jana Masaryka prezidentu ČSR Dr. E. Benešovi v Sezimově Ústí. Prezident se rozčílil a řekl: "Jan Masaryk byl vždycky komediant, i ten jeho skok z okna je komedianstvím ..."

Nová situace- nové úkoly

Nové úkoly po únoru 1948 formuloval Klement Gottwald v Praze 28. března 1948. "Naším strategickým cílem je nyní po únoru jít rychlejším tempem na cestě k socialismu. Musíme si uvědomit, že dnes již nebudeme moci svádět nic na druhé ... Dnes musíme prstem ukázat jenom na sebe. Musíme ukázat, že dovedeme vládnout."

Politický podvod

V únoru 1948 se v Československu střetly síly orientované na kapitalismus se silami lidové demokracie. Tohoto revolučního aktu se účastnili také příslušníci armády, kteří se vrátili ze Západu. Tam aktivně bojovali proti Německu. Část z nich se ale v únoru 1948 postavila proti lidové moci v ČSR. Tím proti ústavě a zákonnosti. Byly odhaleny plány na ozbrojené vystoupení proti státní moci v ČSR. To nemohlo být tolerováno.

Politický podvod pravice u nás a zahraničních sil při matení myšlení lidí spočíval a spočívá i dnes v tom, že se spekulativně směřují obě dvě otázky. Boj proti fašistickému Německu a politické postoje v ČSR v roce 1948 a nebo i později. To byly a stále to jsou dva rozdílné problémy. Politická pravice chce poškozovat dobré jméno komunistů z bojů za sociální práva z první republiky, z bojů proti německému fašismu. A obvinovat je. Že neuznávali a neuznávají bojovníky proti fašismu, kteří se vrátili ze Západu. Uznávají! Ale s tím, že nelze směřovat oba problémy.

Uvedený podvod a lež je i dnes politickou pravicí a nebo i dalšími používán jako nástroj k malení myšlení občanů, zvláště mladé generace. Směšování uvedených otázek má poškozovat levicové síly u nás s tím, že si "neváží" bojovníků proti fašismu.

Na závěr

V celém souhrnu to vyjádřil Klement Gottwald 10. března 1948 v projevu před ústavodárným Národním shromážděním. "Únorová bouře vyjasnila také náš zahraničně-politický obzor. To, co si naši zpátečníci, zneužívající svobody slova a projevu dovolili v tomto směru, přesahovalo v skutku všechny meze. Soustavným štváním proti našim spojencům podkopávali naše zahraničně-politické postavení a ohrožovali tak bezpečnost, ba samé základy existence republiky. Tomu je nyní konec. Je konec zdání,

alternativami bude rozhodnuto. V těchto souvislostech je stále více zřejmější, co je v pozadí německého plánu Velké Evropské unie.

USA globalizují blok NATO v Afghánistánu. Rozevřít se ale stále více rozpor mezi cíli a možnostmi je realizovat. Základem rozporu je obcházení hlavních příčin celého problému. Spočívají v oblasti ekonomicko-sociální, ne v oblasti vojenské a válečné.

Politická a ideologická úloha NATO: Blok od svého vzniku vedl a dále vede podvrtnou ideologickou politiku vůči těm zemím, které odmítají americký diktát a rozpínavost a snahu o hegemonismus. Před rokem 1989 Západ označoval sám sebe za mírovou sílu. Ve skutečnosti se NATO pod vedením USA připravovalo na atomovou válku v Evropě. Po roce 1989 na kapitalistické společné bázi s českou pravicí vychvalují poválečné období a za ohrožovatele míru vydávají bývalé socialistické země a dnes Rusko i další země. Podstata NATO se nemění, jen výklady jeho "poslání". Dnešní nepřátelské ideologické a podvrtné působení bloku je zaměřováno proti Bělorusku, Rusku, a pod. Spekuluje se se zatažením Gruzie a Ukrajiny do NATO. Zájem o Kavkaz připomíná Hitlera z období před druhou světovou válkou a v jejím průběhu. NATO a EU ideologické podvrtné působení koordinují. Slouží tomu také projekt EU - tzv. Východního partnerství. Jde o Bělorusko, středoasijské republiky a další země.

Není zásluhou USA, ani NATO, že v poválečném období byl v Evropě zachován mír. Byla to především mírová politika socialistických zemí, která držela militaristy Západu na uzdě. Existují prokazatelná fakta, která usvědčují USA a NATO z přípravy atomové války v Evropě (Např.: "Stop NATO - USA a NATO připravovaly atomovou válku v Evropě", Praha, 2007, str. 24) Není tedy pravdou, že "... NATO vzdorovalo komunistické rozpínavosti a do velké míry přispělo k vítězství svobodného světa ve studené válce". (V. Klaus k 10. výročí zatažení ČR do NATO, Praha, 12.3.2009, ČTK)

Nebýt zrady Gorbačova a spol., vypadaly by věci dnes zcela jinak. NATO jako americký vojenský blok budoucnost nemá. Členské země vynakládají na tzv. misi NATO v Afghánistánu obrovské finanční prostředky. Nikam to nevede. Přitom s postupující krizí tyto prostředky potřebují vlády zemí NATO doma. NATO musí v Evropě uvolnit cestu pro skutečnou demokracii a svobodu. Ne ale v americkém pojetí. To se neosvědčilo.

Při 60. výročí založení NATO by především USA měly pochopit, že blok nelze dále udržovat při životě. Měl napomáhat USA při dosahování světovládných plánů. Tato iluze se ani v 21. století nemůže naplnit. Svět je jiný a rozhodně nestojí o americké řízení, či nadvládu. Konečně USA nesplnily svůj slib, když oznámily zrušení NATO současně s Varšavskou smlouvou. To není dobrá vizitka.

s.148) S takovým plánem vstupovalo Německo do první světové války. Parcelace Ruska - to byl hlavní strategický záměr. Tehdy, a jak ukazuje praxe i na začátku 21. století, to je ve hře. Jenže na takové dělení musí být dvě strany. Zrada Sovětského svazu a socialismu, zrada spojenců, umožňovala Západu, zejména USA, poškozovat strategickou pozici Ruska, toho, co zbylo po destrukci SSSR. "Před mýma očima prodávají Rusko. Proávají moji vlast. Gorbačov a jeho parta se nezadržitelně potápějí. Jejich jedinou nadějí je, že Američané spolu s tvůrci nových států, vzniklých na mrtvole někdejšího SSSR, nedovolí Rusku obhájit jeho historická práva ... Jsou ochotni zaplatit jakoukoli cenu, jen aby se udrželi v Kremlu ..." (L. V. Šebaršin, cit. publikace, s. 149)

Autor publikace, bývalý náčelník 1. Hlavní správy KGB se zmiňoval také o východoevropských zemích. "Koncept možného vývoje událostí byl před dvěma nebo třemi roky odzkoušen ve východní Evropě. U nás bude třeba brát ohled na ruské zvláštnosti. Ale tajenka příštích dnů není nerozluštitelná. Tisíce lidí budou nuceny žít jako odpad společnosti. Hledání zločinců již začalo a na rozdíl od hledání pravdy a lásky má vždycky úspěch ... cílem odzbrojovacího procesu je ponechat Rusům pouze ty zbraně, které se hodí k občanské válce". (Tamtéž, s. 150 a 155.)

Po protiústavních převratech v zemích východní a jihovýchodní Evropy na rozhraní 80. a 90. let minulého století se odehrály velmi důležité procesy. Samotné převraty byly financovány a z velké části řízeny ze Západu, za vytváření podmínek na Východě, které takové převraty umožnily. Byla to zrada socialismu a lhostejnost k jeho obraně. Bylo sjednoceno Německo. Byla rozbita Jugoslávie a Československo. To vyhovovalo především Německu a zemím NATO. To jest také Spojeným státům. Americký velkokapitál, který řídí vojenskoprůmyslový a ropný komplex nejen v USA, dosáhl úspěchu.

Rozšiřování amerického bloku NATO do východní Evropy k hranicím Ruska je pokusem USA a NATO provádět k Rusku politiku nátlaku a vojenských kroků, které nejsou v zájmu Ruska, jeho bezpečnosti a budoucnosti. Je to snaha poškozovat strategické potřeby a zájmy Ruska, jeho spojenců a spřátelených zemí. Rozšiřování NATO je synchronizováno a koordinováno s novými válečnými plány USA. Například projektem PRO - protiraketové obrany ve východní Evropě. S využitím území ČR a Polska. V těchto dvou slovanských zemích se s využitím vládních pozic politické pravice hraje s protiruskou kartou. To mimořádně vyhovuje USA a zemím NATO, zvláště Německu. Německo provádí vyvažovací strategii k Západu a k Východu. Struktury NATO a EU umožňují Německu jejich prostřednictvím i v jejich zákrytu realizovat své mocenské záměry v Evropě. Taktikou postupných ale promyšlených kroků.

To je hlavní strategická priorita Německa pro 21. století. V Evropě není rozhodnuto, zda Německo bude ovládat Evropu, nebo zda Evropa takovou možnost vyloučí. Vývoj v Evropě směřuje k bodu, kdy mezi těmito

že republika zahraničně-politicky sedí na dvou židlích. Budiž řečeno na všechny strany, že Československo je a zůstává věrným a spolehlivým členem slovanské rodiny, a že se také cítí spojencem jiných zemí lidové demokracie. Toto nikterak nevylučuje, že chceme učinit z naší strany všechno, aby byl zachován dobrý poměr ke všem ostatním státům, což ovšem musí spočívat na vzájemnosti.

Nechceme od nich nic jiného, než poctivé obchodování a nevmešování se do našich vnitřních záležitostí. Myslím, že toto naše přání je skromné dost ...".

2. VLÁDA CDU/CSU-SPD, JEJÍ PŘÍSTUPY K NĚMECKÉMU REVANŠISMU

My budeme vždy silnější, budeme-li bez Němců... pro republiku je to naprostou nutností, problém Němců v ČSR je nejvážnějším problémem, který naši státníci budou povoláni řešit. Od jeho svéprávného rozhodnutí záleží a to na staletí, klidný vývoj našich poměrů a zdárný rozvoj republiky". Československy diplomat F. Černý, Londýn- listopad 1941.

Kancléřka SRN Angela Merkelová se hlásí k poválečné podpoře revanšistických spolků vládou prvního kancléře Konráda Adenauera (1949-1963) i dalšími vládami SRN. Porážku fašistického Německa ve druhé světové válce spojuje s nepřátelstvím k východoevropským zemím, kde si lid zvolil vlády lidové demokracie. Nenávist k socialismu u Merkelové je zřejmá. Nechce pochopit, že to bylo svobodné rozhodnutí lidu ČSR a dalších zemí. Osvobození od německých okupantů bylo osvobozením pro svobodu a demokracii vlády lidu.

Merkelová uvádí, že "historii útěku a odsunu musíme pojmout jako součást našich německých dějin a jako takovou ji i předávat dalším generacím. Není to snaha o přepisování dějin". Dodává k tomu, že pravou příčinou války byl německy fašismus. S tím souhlasím. A jistě i další. Ale vše ostatní u Merkelové a u vedení spolků odsunutých Němců směřuje jen k otázce odsunu Němců. Zde už jsou pak skutečné příčiny odsunu opomíjeny, vyřazovány. Odsun je vykládán a popisován jako h l a v n í problémem. Kancléřka dovozuje, že poznání, vlastní zkušenosti z minulosti a "historická zodpovědnost bude v rozhodujícím okamžiku vodítkem ke správnému jednání".

V jakém směru a jaký rozhodující okamžik má Merkelová na mysli v budoucím období? .Takový, až bude Německo "ještě silnější a nové politické síly na východ od Německa ještě vstřícnější k Německu. Z kontextu jejich myšlenek a přístupů k odsunu Němců z osvobozených zemí východní a jihovýchodní Evropy - vyplývá jednoznačná politická podpora politice tzv. Svazu vyhnanců a revanšistických spolků odsunutých Němců. "Vyhnáním Němců z východu byla spojena ztráta vlasti a majetku, podporují i vytvoření Centra proti vyhánění v Berlíně". Němci v ČSR před druhou světovou válkou

cíleně rozbíjeli "svou vlast", chtěli do říše, do Německa, za svým vůdcem, zločincem A. Hitlerem. Podle Výnosu o zřízení tzv. Protektorátu Čechy a Morava ze 16.3.1939 se Němci v ČSR stali německými státními příslušníky. Po porážce Německa ve druhé světové válce byl Němcům, nejen v ČSR, majetek zkonfiskován podle dohod z Postupimi a bylo rozhodnuto, že se tento majetek nesmí dostat pod německou kontrolu a nebo do rukou Němců. Bylo tak rozhodnuto po právu!

Přístupy Merkelové k odsunu Němců jsou dvojí. Je to přiznávání některých hlavních faktů a současně obhajoba poválečného německého vykladu odsunu Němců. To jest jeho revizi, jednostranný vyklad rozhodnutí antifašistické koalice z Postupimi. Spíše převládá revize a falšování Postupimi. A nakonec neuznávání dohod z Postupimi. Falešně se vykládá Postupim jako poškozování Německa, které se konference nezúčastnilo atd. Fašistické Německo v roce 1945 kapitulovalo před antifašistickými velmocemi - SSSR, V. Británií a USA bezpodmínečně. Na konferenci v Postupimi nemohlo být zastoupeno. Byl to také nutný výraz jeho totální porážky a přijatých rozhodnutí, které Německo bylo povinno přijmout a plnit!

V německém vykladu odsunu Němců se nehovoří úplně a objektivně o příčinách druhé světové války. Ani ne o jejím průběhu. Odsun Němců je záměrně absolutizován a nadřazován jako problém nad vším ostatním. Příčiny odsunu jsou vykládány z pohledu na události mimo Německo. To odporuje historické pravdě, faktům. To je směr výkladu německých revanšistů za podpory vlády CDU/CSU-SPD, který zavádí myšlení mladé generace ve SRN na falešnou stopu. Nejedná se o žádné nedopadání, ale o záměr. Hledat viníky za porážku fašistického Německa ve druhé světové válce ne v Německu, ale mimo Německo!

Kancléřka obchází historická fakta.

Říká, že "vyhnání Němců bylo jak z morálního, tak z politického hlediska neospravedlivitelné, bylo protiprávní" Dále pak hovoří o pošlapávání lidských práv. Merkelová se drží a pohybuje v rovině prorevanšistické propagandy. Mimo fakta. Zapomíná je a nebo záměrně neuvádí? Antifašistické velmoci 5.6.1945 převzaly v Německu a nad Německem veškerou moc. I právní. Závěry Spojenecké kontrolní rady měly závazný právní charakter a význam. O žádné protiprávní akce nešlo a kancléřka to jistě ví. Ale, že to vykládá jinak, to není dobrá vizitka jak pro ní samotnou, tak i pro vládu CDU/CSU-SPD.

Rozhodnutí konference antifašistických velmocí v Postupimi v roce 1945 v politice "čtyř dě" t.j. demilitarizace, dekartelizace, denacifikace a demokratizace měly charakter politickoprávních dokumentů. S plnou závazností pro Německo je plnit a dodržovat. Poražené Německo je muselo

souvislostech vnitřní politické krize v naší republice. Šlo také o využití zkušeností Izraele ze zvláštních operací proti arabským zemím v rámci přípravy a průběhu letní války Izraele v roce 1967 proti uvedeným zemím.

Za 183 dnů po této válce tajná strategická skupina bundeswehru a BND vypracovala diverzní operaci "Zástava". Byla schválena spolkovým sněmem 6.12.1967. (Deutscher Bundestag, Sitzung 140, Bonn, 6.12.1967. s.7136.) Speciální jednotky bundeswehru měly proniknout přes naši hranici v pohraničí, postoupit o 30-35 km do vnitrozemí, zastavit se a nabídnout OSN tzv. podmínky pro mírová jednání. Tento akt zmezinárodnit a pod mezinárodním tlakem na ČSSR jednat. Například o návratu odsunutých Němců, o jejich dvojím občanství atd. Tyto záměry se proti ČSSR neuskutečnily. Také proto, že byly včas odhaleny.

Na helsinské konferenci o spolupráci a bezpečnosti v Evropě v roce 1975 byl přijat Závěrečný akt. Státy Evropy, USA a Kanady přijaly jeho podpisem základní principy vzájemných vztahů založených na politice mírového soužití. A principů Charty OSN.

V roce 1979 NATO přijalo "dvojí usnesení". Znamenalo to zásadu jednání se socialistickými státy, při souběžném zbrojení a dozbrojování. Východní politika NATO podle těchto dvou zásad postupovala. Za každým jednáním stála i vojenská hrozba nátlaků a spekulací. Také později, ale i dnes politika USA a zemí NATO principy dvojího usnesení zcela neopustila.

Americký prezident Ronald Reagan v roce 1980 vydal Direktivu č. 59. Ta počítala s jadernou válkou v Evropě. Tato možnost se výrazněji přibližovala skutečností. Ve vztazích k socialistickým zemím vláda USA a velení NATO zdůrazňovali, že země NATO "musí být připraveny vést dlouhotrvající atomové boje se SSSR a státy Varšavské smlouvy!" 23. března 1983 Reagan vyhlásil projekt SDI - Strategické obranné iniciativy. Militarizace vesmíru vstoupila do nových fází. Současně USA změnily u operačně taktických raket "Pershing-2" dolet na větší vzdálenosti. Tak mohly plnit proti socialistickým zemím strategické úkoly. Jejich rozmístování na území SRN a dalších zemí NATO vyvolalo raketovou krizi mezi USA a SSSR. Ten společně se státy Varšavské smlouvy musel rychle reagovat, aby síly byly vyrovnané. Tato krize byla řešena politickým jednáním mezi USA a SSSR a dohodou o likvidaci raket středního doletu.

Příchod Gorbačova a jeho skupiny v roce 1985 vytvořilo iluzi o grandiózních změnách vnitřní a zahraniční politiky. Ve vojenské oblasti Gorbačov nebral dostatečně v úvahu názory a doporučení vojenských odborníků. To vedlo také k tomu, že některé odzbrojovací kroky SSSR nebyly prozřívavé ani vyvážené s USA. Ekonomické struktury se rušily, ale nebyly nové - kvalitnější. V srpnu 1991 tehdejší státní tajemník USA Baker navštívil také sídlo KGB v Moskvě. "Baker velice diplomaticky a současně naléhavě vysvětlil, že Rusku nesmí být dovoleno počítat s přespříliš velkým podílem při dělení dědictví bývalého SSSR". (L.V. Šebaršin, Tajemná ruka, Praha 1994,

právo a povinnost vůči celé Evropě žádat, aby bylo skoncováno s politikou tohoto druhu ve SRN" (Dokumenty k československé zahraniční politice č. 10(1960). Získat atomové zbraně pro bundeswehr - to byl hlavní rys urychleného vyzbrojování SRN v rámci NATO v období po roce 1955. "Mít atomové zbraně je morální povinností. V případě potřeby udeříme, i když by to bylo smrtelné riziko". (F.J. Strauss, Die Zeitung, červen 1952).

Berlínská krize vyvrcholila v srpnu 1961. Vláda NDR za podpory zemí Varšavské smlouvy provedla obranná opatření na své hranici se západním Berlínem. Bylo znemožněno další pronikání nepřátelských živlů do NDR, Polska a dalších zemí. Státy Varšavské smlouvy podpořily rozhodnutí vlády NDR. "Aby kolem celého území západního Berlína byla zavedena spolehlivá ostraha a účinná kontrola". (Dokumenty k československé zahraniční politice č.9/1961)1961.

Vláda kancléře NDR Konráda Adenauera (1949 - 1963) spekovala s přímým vojenským střetem v Berlíně mezi USA a SSSR. Takový konflikt podle uvažování zmíněné vlády SRN by napomohl okamžitému vzniku celoevropské antisovětské vojenské koalice. A SRN by v takové koalici měla mít odpovídající místo, vliv a pozice. Berlínská krize byla ale nakonec řešena politickými a diplomatickými prostředky. Jednání mezi SSSR a USA vedla k uzavření několika strategických dohod. Předně - mezi USA a SSSR nesmí dojít k jaderné válce, ani k válce konvenční. Za druhá, k takovým válkám nesmí dojít mezi oběma velmocemi a dalšími zeměmi. Kancléř Adenauer tyto dohody mezi USA a SSSR označil za "shnilý kompromis". Po krizi kolem Berlína strategická studijní skupina generálů bundeswehru, představitelů BND, diplomatů, ekonomů, politiků vypracovala tajnou vojenskostrategickou studii "Příští válka na východě". tato válka měla v uvedené studii 4 hlavní strategická východiska:

1. Budoucí válka na Východě bude možná jen jako válka koaliční.
2. Proti Rusku se musí získat a připravit východoevropský strategický prostor.
3. Bude to válka útočná. Ale její dlouhodobá příprava se bude realizovat pod "obrány programy ..."
4. Získáme-li celou Evropu proti Rusku, pak máme šance. V opačném případě SRN a Západ prohraje vše.

K tomu tehdejší ministr války SRN - F.J. Strauss prohlásil ještě krátce před berlínskou krizí - "... Druhá světová válka ještě není u konce." (F.J. Strauss, Santa Rosa - Kalifornie, 25.7.1961)

Co připravovalo NATO a USA proti Československu v roce 1968. Podvratná činnost zemí NATO pod vedením USA byla vždy ve spojení s válečnými přípravami proti Východu. Byly to nepřátelské podvratné operace proti NDR v roce 1953 v Berlíně, v roce 1956 to byla přímá podpora bílému kontrarevolučnímu teroru v Maďarsku. Ve vztahu k ČSSR USA a země NATO. zvláště pak SRN chtěli využít podmínek a nabízených možností v

respektovat. Pravdou zůstává, že závěry z Postupimi byly nejdůsledněji plněny v sovětském okupačním pásmu a v NDR po jejím vzniku v roce 1949.

Merkelová hovoří o morálním aspektu odsunu. Jakoby Němci za druhé světové války, zejména k našemu českému a slovenskému národu a dalším slovanským národům - se řídili morálkou. Němečtí nenávidění okupanti v naší zemi prokazovali nemorálnosti jako samozřejmost. Náš národ plánovali vyhladit, vystěhovat, vyhnat, část poněmčit a část postřílet. Taková to byla morálka paní Merkelová. Tam je nutné soustředit i dnes hlavní politickou i historicko-badatelskou pozornost. Odsun byl morálním zcela nutným aktem pro český národ, pro klid v naší zemi, pro upevnění míru v Evropě, pro historickou spravedlnost a pro zajištění klidného života v naší zemi.

Němci v ČSR ihned po roce 1918 organizovali proti našemu nově vzniklému státu nepřátelskou podvratnou činnost. Byla řízena a financována z Berlína. Toto nepřátelství Německa a Němců proti lidu ČSR se stupňovalo až do Mnichova 1938. Přes 15. březen 1939 až do roku 1945. Zrada ČSR v Mnichově 1938 a vpád německé fašistické soldatesky 15. března 1939 do naší země - to byla také morálka?? Ano, ale jen německých zločinců, okupantů, kolaborantů a zrádců našeho národa.

Morální pro lid osvobozené ČSR v roce 1945 bylo to hlavní - navždy se zbavit Němců, rozbíječů republiky, německé páté kolony, kolaborantů a sluhů německých, nenáviděných okupantů. Trvale platí slova prezidenta ČSR Dr. E. Beneše z roku 1946. "Odsun Němců je aktem mimořádného dosahu historického v tom smyslu, že napravuje státnické a politické omyly celého tisíciletí. Německá menšina byla stálým ohniskem třenic a nepokojů, jež ohrožovaly nejen evropský, ale i v našem století už podvkráte ohrozily i světový mír ...".

Německá východní politika

Cílem německé východní politiky je upevňovat všestranně vliv a moc sjednoceného Německa, navazuje se na historii "Ostpolitik" •Německo ve východní Evropě chce získávat stále výraznější podporu od tamních režimů pro postupy a zájmy Německa v Evropě.Kapitálově pronikat a vy tvářet základnu pro německé mocenské strategické zájmy v budoucím období.

Merkelová soustřeďuje pozornost na německý zákon o uprchlících a odsunutých. Paragraf 96 ukládá vládě SRN a spolkovým zemím.."kulturní hodnoty oblastí vyhnání ve vědomí vyhnaných a utečenců, celého německého národa a ciziny zachovat ... potřebujeme proto i ve směru naší kulturní politiky změnu kurzu. Vyhnání z vlasti se musí opět více podílet na utváření této politiky...".

Východní politika SRN se m. j. opírá o široce založený kulturní projekt. V péči o německou menšinu v ČR, podle smlouvy mezi SRN a ČSFR z roku

1992, se výrazněji projevuje směřování témat péče o německou menšinu s některými tématy spolků odsunutých Němců. Noviny Landes Zeitung, financované také vládou ČR, přinášejí názory B. Posselta, J. Böhma, E. Steinbachové i dalších představitelů uvedených spolků. Toto směřování směřuje k šíření názorů a politiky, které jsou pro nás nepřijatelné. Nelze také v Praze trpět působení německé revanšistické kanceláře. Není rozhodující její krycí registrace.

Odsun Němců z osvobozené ČSR je definitivně uzavřený mezinárodně politicko-právní akt.

Rozhodnutí o odsunu Němců v Postupimi 1945 bylo všestranně opodstatněné, správné a nezbytně nutné. V případě Československa se jednalo o nahromaděné tragické zkušenosti s Němci v našem pohraničí. A nejen zde. Byly to zkušenosti z let 1918-1945. Bylo velmi prozíravé u vlády ČSR v Londýně, že během druhé světové války otázky odsunu všestranně konzultovala s vládami V. Británie, SSSR, USA i dalšími státy.

Bylo **d e m o k r a t i c k é**, že naše vláda a prezident ČSR dr. E. Beneš respektovali požadavek lidu - odsunout Němce jednou provždy z našeho území. Podstatně se upevnila vnitřní i mezinárodní bezpečnost osvobozené ČSR. Podle dohod z Postupimi byl odsun Němců jednomyslným mezinárodně právním rozhodnutím antifašistické vítězné koalice o Československé prezidentské -ústavní dekrety z roku 1945, potvrzené jako neměnné Parlamentem ČR z roku 2002- specifikovaly odsun Němců z našeho území. Odsunutí Němci z ČSR, jak již bylo uvedeno - odcházeli do Německa jako němečtí státní příslušníci. A to podle Výnosu A. Hitlera z 16. března 1939.

Odcházeli jako část poražené německé fronty. Jako dřívější fungující a fašistickým Německem vybudovaná, financovaná a řízená pátá kolona u nás.

Antifašisté odcházet nemuseli. Němci od března 1939 jako němečtí státní příslušníci se k našemu národu v době německé okupace v letech druhé světové války- podle toho také chovali. I když byly malé výjimky, ... naprostá většina z nich sloužila fašistickému Německu, Hitlerovi, potřebám druhé světové války (pro Německo). V mnoha funkcích v německém okupačním systému se chovali k našim lidem zákeřně, nepřátelsky a zlovolně. Proto je národ nenáviděl a požadoval jejich odsun z ČSR.

Skutečnost, že ještě dnes, na prahu 21. století není odsun ve sjednoceném Německu plně a všestranně uznán, že je cíleně živena revanš proti zemím, které se odsunem Němců právem zbavily, směřuje k novým poznáním. Musíme podle toho východní politiku SRN posuzovat.

záchranu obyvatel západního Berlína (západních okupačních sektorů) před SSSR. Západní propaganda se i dnes vrací k uvedenému problému - aby mála myšlení veřejnosti v Evropě.

V letech 1949-1955 proběhla ve SRN skrytá remilitarizace. To zásadně odporovalo Postupimským dohodám z roku 1945. Německo nezbývalo, ale dostávalo zbraně od USA i dalších západních zemí v podobě darů, nebo nenávratných pronájmů. Agrese USA proti KLDR (1950-1953) urychlila ve SRN dva procesy. Již vzpomenutou skrytou remilitarizaci a přípravu začlenění SRN do amerického bloku NATO. To se stalo 9. května 1995. Uvedená agrese USA proti KLDR také signalizovala možnosti vzniku třetí světové války. Strategické vojenské i civilní plánování na Západě i Východě počítalo m.j. s tím, že nová světová válka může vzplanout na podzim roku 1953, nebo na jaře roku 1954.

To ovlivňovalo ekonomiku. politické klima uvnitř zemí, rostla podezřivost. Vztahy mezi USA a SSSR byly tím vším poznamenány. Poválečná obnova v ČSR, Polsku, v Sovětském Svazu i v dalších zemích lidové demokracie vyžadovala značné prostředky. Také čas. Bylo strategicky rozhodující pro další mírový vývoj v Evropě a ve světě, že SSSR v roce 1949 vyzkoušel svou atomovou zbraň a krátce nato v r. 1953 vodíkovou zbraň. Funkce odstrašování směrem k Západu působila pozitivně.

Vznik Varšavské smlouvy 14. května 1955 jako obranné vojenské organizace zemí se socialistickou orientací byl motivován válečnými přípravami USA (Korea) a začleněním SRN do amerického bloku NATO. To podstatně zhoršovalo bezpečnostní poměry a situaci v Evropě, ale i v mezinárodních vztazích vůbec. Německý válečný zločinec generál Hans Speidel, autor taktiky "spálené země" na východě byl v roce 1957 jmenován Američany do funkce vrchního velitele pozemních sil NATO ve střední Evropě. USA velmi rychle uvolňovaly prostor pro německý militarismus, který byl kryt členstvím SRN v NATO.

Rok 1957 se stal mezníkem ve strategických mocenských vztazích mezi USA a SSSR, mezi NATO a Varšavskou smlouvou, mezi silami míru a války. V uvedeném roce SSSR předvedl mezikontinentální balistické rakety. Dosavadní monopol územní nezranitelnosti USA přestal existovat !! To započalo měnit poměr sil ve světě. Válečné plány USA a NATO vypracované po roce 1945 a z části již realizované např. ve válce proti KLDR byly odsunuty do patřičných mezí. Provokace německého militarismu dostávaly nové podoby.

V roce 1958 Spolkový sněm jednal o atomovém vyzbrojení bundeswehru. V roce 1960 (19.8.) generálové bundeswehru přijaly generálské memorandum. "Vzdáme-li se jednostranně atomového vyzbrojení štitových ozbrojených sil, nemůže být Spolková republika bráněna ..." (Bulletin PIA č. 155/1960)

Dne 10. září 1960 vlády Polska a Československa společně odsoudily směřování SRN k získání atomových zbraní. "Československo a Polsko mají

zemí lidové demokracie ve východní a jihovýchodní Evropě. Anglosaská civilizace přijala vizi o své úloze ve světové politice. Útoky proti Východu, zvláště proti SSSR a jeho spojencům byly chápány jako odstraňování překážek pro realizaci západních světovládých plánů. Fakticky o něco podobného usilovalo také fašistické Německo.

USA ihned po porážce fašistického Německa započaly s jeho obnovou. Americký kapitál byl druhou světovou válkou posílen. Válka neprobíhala na území USA. Okupační orgány USA, Velké Británie a Francie v Německu sabotovaly plnění závěrů antifašistické koalice z Jalty a z Postupimi roku 1945. Německé generály a vyšší důstojníky propouštěly z vězení. Jejich rozborů zkušeností z východní fronty Američané vysoce oceňovali a zpracovávali je do svých nových strategických válečných plánů namířených proti SSSR a jeho evropským spojencům. Americký politický nevybíravý nátlak v roce 1947 na Itálii a Francii způsobil vynucený odchod komunistů z vlád v obou zemích. Výsledky tamních demokratických voleb USA zlikvidovaly hrozbou odepření poválečné hospodářské a finanční pomoci. Demokracie ano, "ale po americku". Základy antiamerikanismu byly v Evropě položeny samotnými Američany.

Události v Československu v únoru 1948 měly značný celoevropský i mezinárodní strategický význam a dopady. Západu se nepodařilo ovládnout osvobozenou ČSR. Lidová moc u nás byla silnější než západní kapitál.

Článek 5. dohody o NATO pojednává o kolektivní bezpečnosti. Fakticky jen zakrývá pravou podstatu a cíle bloku. Jsou to mocenské cíle amerického vojenskoprůmyslového komplexu. Vláda USA 12. srpna 1949, tedy krátce po vzniku NATO, přijala plán přípravy atomové války proti ČSR, Polsku, SSSR i dalším zemím. Plán měl čtyři hlavní fáze:

- 1) Zničit jadernými údery 85% průmyslové základny SSSR.
- 2) Letecká válka a konvenční bombardování zničí hlavní města, dopravní strukturu ...
- 3) Do válečných operací mělo být nasazeno 152 divizí NATO, z toho 69 amerických. Tyto síly měly zničit armády ČSR, Polska ... jejich průmyslový potenciál.
- 4) Na zničeném území ČSR, Polska a SSSR měly vzniknout okupační proamerické vlády. Jako vzor sloužily zkušenosti Německa z let druhé světové války.

USA před vznikem NATO realizovaly některé kampaně a akce. Cílem bylo vytvářet "obraz" o SSSR, jako rušiteli poměrů v Německu a v Berlíně. Do toho také zapadala berlínská krize (15.7.1948 - 30.9.1949). Byla vyvolána Západem. USA, V. Británie a Francie provedly separátní měnovou reformu ve svých okupačních sektorech západního Berlína. Sovětský sektor a jeho občané byli postaveni před hotovou věc. Poškozovalo je to. Sovětské velení navrhovalo USA o vzniklém problému jednat, aby byl zajištěn normální život občanů celého Berlína. USA to ale odmítly. Zorganizovaly svůj letecký most pro dopravu potravin pro západní sektory Berlína. Vytvářely psychózu

Německé zločiny ohrožovaly lidskou civilizaci.

Je naší morální lidskou povinností německé bezpráví a masové zločiny proti morálce a lidským právům, humanitě a lidské důstojnosti nepřetržitě objasňovat. Vracet se do minulosti německých zločinů je naší životní povinností. Povinností vůči pravdě, vůči naším mladým generacím. Tato činnost, tento prostor nesmí zůstat z naší strany nevykryty. Nelze přijmout kopírování metodologie části německé historické fronty a revanšistů. Totiž zamlžování historické pravdy o Německu, prepisování německých dějin ... a věnování veškeré pozornosti jen ODSUNU Němců jako hlavnímu tématu na úkor příčin.

Naše mladá generace musí znát příčiny, zdroje, projevy a důsledky německého bezpráví a zločinů proti lidskosti. Německé bezpráví bylo od roku 1933 - 1945 masově realizováno v celé Evropě. Na všech frontách agrese a zločinů "tisícileté" německé říše. Němečtí "nadlidé" masově vraždili v koncentračních táborech, na válečných frontách, v okupovaných zemích, v mučírňách a věznicích. Poznávat dnes i v budoucnosti v nepřerušovaném rytmu příčiny, zdroje a dopady zločinů Německa a jeho gangsterů - představuje hlavní klíč k historické pravdě o Německu a Němcích v uvedené časové historické etapě.

Němci v ČSR vedli podle politiky Berlína organizovanou nepřátelskou činnost proti jednotě, existenci a suverenitě a uzemní celistvosti československého státu, to jest od roku 1918, od jeho vzniku. Včetně pokusů o vojenskou ozbrojenou akce proti ČSR a její státní moci. Německé bezpráví v Mnichově 1938 a po něm se ve vztahu k českému národu realizovalo jako systém!

Moderní dějiny ČSR ve vztahu k Německu v období let 1918-1945 jsou dějinami bojů Československa a jeho lidu proti nepřátelské politice Německa a Němců. Jejich nepřátelství k nám bylo bytostné. Nelze to ničím dnes, ani v budoucnosti omlouvat, nebo zlehčovat, či revidovat. To, co Německo a Němci plánovali učinit s českým národem v případě vítězství Německa ve druhé světové válce je velkou samostatnou kapitolou v rejstříku německých zločinů. Také tyto záležitosti nelze opomíjet.

Část německého myšlení je i dnes v zajetí starých, překonaných tezí. Centrum proti vyhánění v Berlíně to jen dokazuje. Je to krok ve směru zakonzervování staronové revanše pro nové generace ve 21. století. Bude to nezdravý stín, který má provázet východní politiku SRN a mást myšlení mladých generací. Kancléřka A. Merkelová na tzv. Dnu vlasti v Berlíně 6.8. 2005 prohlásila m.j. - "Neboť hlavně pachatelé a za vyhnání zodpovědní se musí bát, že lidé jejich zločiny nezapomenou". To je nejen podnět, ale hlavně politicko-revanšistická výzva pro spolky odsunutých Němců z ČSR, aby ještě výrazněji proti ČR provokovali. Je to nepřijatelné očernění a lživá spekulace zaměřovaná proti prezidentu ČSR dr. E. Benešovi a jeho vládě v exilu a k její

Činnosti v otázkách odsunu Němců z ČSR. Paní Merkelová to přehnal. Velmi to přehnal. Nikdy se za to neomluvila. My se rozhodně bát za odsun Němců nebudeme a nikdy jsme se nebáli. Merkelová jen ukázala a potvrdila, jak to všechno myslí.

Víme ale přesněji, že německy revanšismus se nezměnil. nezměnila se ani vláda A. Merkelové, která jde ve stopách K. Adenauera. Německý revanšismus dalekosáhle spekuluje s podporou vlády CDU/CSU-SPD. A s prokapitalistickým režimem v Praze. S podporou zemí NATO a EU. Pokud Merkelová odsun označuje za zločin, pak je mimo realitu a musí to dříve nebo později sama poznat. Zastávám názor, že by to měla vše paní kancléřka blíže vysvětlit. Ale hlavně se zbavit tónu, se kterým dnes už nelze v Evropě vystupovat. Myslím si také, že pro vládu ČR to je velký problém k zamyšlení. Naše vztahy k Německu, pokud mají být rovnoprávné, nemohou zahrnovat jakékoli formy či podoby nátlaku, nebo dokonce vyhrůžky (...musí se bát...). Spekulace s odsunem Němců jsou ve SRN staronové. Je to politikum s řadou politických a ideologických funkcí. Všechny vlády SRN od roku 1949 využívali revanšistické spolky především ve volbách. Ne jen ve spolkových zemích, ale zejména ve volbách do Spolkového sněmu. Fakticky vedení spolků odsunutých Němců vyjadřuje ve vztahu k ČR to, co si vláda nemůže dovolit. Revanšistické hnutí ve SRN představuje pro vlády podpůrnou strukturu a sílu, která je účelově využívána.

Jak je možné, že v ČR proběhly soudy kolem majetku a nemovitostí některých Němců, potomků německé šlechty, ačkoli to byly případy už uzavřené. Kdo stojí v pozadí této nebezpečné revize? Kdo pracuje pro zatím vybrané Němce v ČR v rovině "právních kroků", jejichž důsledky jsou namířeny proti ČR? Jak bylo možné, že v předvečer 60. výročí porážky Německa ve druhé světové válce byl v ČR vydán v českém jazyce knižně Hitlerův "Mein Kampf", když závěry z Postupimi jednoznačně zakazují propagaci fašismu. Kam to v ČR vlastně vše směřuje? Vydavatel fašistické bible byl nakonec soudem osvobozen ??? Jsou i další případy. Myslím si, že hra s revanšistickou kartou ve vztazích mezi ČR a SRN není žádoucí. Je ale současně velmi nebezpečná. Směřuje k tonu, co pro ČR nemůže být přínosem.

Vážná chyba vlády A. Merkelové

Kancléřka k podpoře politiky vedení spolků odsunutých Němců zapojila také koaliční smlouvu, uzavřenou mezi stranami CDU/CSU a SPD na salonku roku 2005. Dokument "Společné pro Německo - s odvahou a lidskostí" byl přijat stranami vládní koalice 20. 11. 2005 v Berlíně. Všimněme si té části textu, který nás zajímá. "Koalice se hlásí ke společenskému a historickému vyrovnání s nucenou migrací, útekem a vyhnáním. Chceme v duchu smíření také v Berlíně vytvořit viditelný znak ve spojení s evropskou sítí "Paměť a solidarita" s dosud zúčastněnými zeměmi - Polskem, Maďarskem a

- Německá lidová unie
- Výbor pro oslavy narozenin A. Hitlera (20.4.1889)
Společným jmenovatelem pro všechny spolky a organizace je podílet se na r e h a b i l i t a c i německého fašismu v letech 1933 - 1945. Omlouvat zločinnou politiku A. Hitlera, NSDAP. Společná hlavní teze zní: " HITLER ZOSOBNŮJE NĚMECKO A CELOU EPOCHU".

Po roce 1989

Destrukce socialismu v zemích východní a jihovýchodní Evropy a v SSSR změnila politickou mapu v Evropě a poměr sil v Evropě a ve světě. Na východ od Německa vznikly a působí nové neofašistické struktury a organizace. K tomu jsou využívány poměry a možnosti dané blokem NATO a EU. Akční program 2000 zdůrazňuje potřeby rychlého budování neofašistických struktur v Polsku, ČR ... předpokládá šíření hnědé literatury důkladnou politicko-právní přípravu a zajištění akcí neofašistů v hlavních centrech v ČR, v Praze, Brně, Plzni, Ostravě atd. Vedení neofašistů v Evropě oceňuje fakt, že v ČR byl vydán v českém jazyce Hitlerův "Mein Kampf" a řada neofašistických publikací.

Vliv a působení neofašistů z Německa v ČR je zřejmý a přímý. Nejde jen o společné srazy, akce, o pouhou účast skupin neofašistů z Německa u nás. Jde o to, že z Německa jsou akce neofašistů ve východoevropských zemích a na Balkáně přímo řízeny a koordinovány.

Důsledně se dbá na to, aby neofašistické akce se zbytečně nedostávaly do konfliktu s policií. Tzv. východní byro řídí v rámci IV. Internacionály neofašistické hnutí ve východní Evropě. "Náš vliv ve východní Evropě se příznivě šíří. Vznikají nové a nové buňky, skupiny, struktury a vazby. Oživovat naše ideály mladým příznivcům nacionálního hnutí je velkým úkolem. Dále se zviditelňujeme, lidé si musejí na nás zvykat ..."

Hlavním politickým úkolem neofašistů v ČR je získávat podporu od části veřejnosti. Dostat se do některých radnic ve městech. Odtud pak rozvíjet další aktivity. Hlavním organizačním úkolem jsou přípravy na 65. výročí porážky fašistického Německa ve druhé světové válce v r. 1945. Při této příležitosti má dojít ke koordinovaným akcím neofašistů v ČR ... Někteří hovoří o generálním vystoupení v Evropě.

Oldřich Podlipný, učitel.

5. K 60. VÝROČÍ VZNIKU AMERICKÉHO BLOKU NATO

USA založily blok NATO 4. dubna 1949. Vycházely z dočasného amerického monopolu atomové zbraně. Vykonstruovaly představu, že Amerika bude řídit svět. W. Churchill ve Fultonu v březnu 1946 vyhlásil západní vojenskostrategickou linii "železná opona". To jest oddělování se od

dohody mezi SSSR a USA označil za "shnilý kompromis". V roce 1963 Adenauer odešel z politického života. V roce 1964 byla ve SRN, na jejím celém území legalizována činnost NPD. Integrovala prakticky všechny hlavní nefašistické skupiny, spolky a sdružení s neofašistickou ideologickou a politickou orientací. První předseda NPD Von Thadden formuloval program německých neofašistů pro .budoucí období těmito slovy:" Německo nade vše. Německo je biologický organismus a pro svůj přirozený vývoj potřebuje prostor. Bráníme Německo. Politická závěť Adolfa Hitlera nás zavazuje pokračovat v jeho započatém díle".

Rozšířily se členské řady NPD. V roce 1968 měla NPD téměř 46 000 členů. Ve volbách do Spolkového sněmu na podzim 1969 obdržela 4,3% hlasů. To znamenalo, že NPD volilo 1,42 milionu občanů SRN.

Obsah a zaměření nového programu

Byl přijat v únoru 1970. Stalo se tak na IV. sjezdu ve Wertheimu. Nový program byl přijat pod názvem "Antikomunismus - pevný jako ocel". Jaké jsou jeho programové části:

- 1) Německo může a musí nově ovládat Evropu.
- 2) Žádnou normalizaci s Východem.
- 3) Německo bude nutně potřebovat atomové zbraně.
- 4) Cizinci musí z Německa ven.
- 5) NPD a její spojenci v Německu, v Evropě a ve světě reprezentují vyšší síly německého národa a jeho osudu.

Vedení NPD v polovině 70. let minulého století především zdůrazňovalo potřebu spojovat síly. Je skutečností, že ve SRN se rozšiřuje počet sympatizantů s neofašisty. Které otázky NPD upřednostňuje?" Okamžitým úkolem je spojit všechny naše soukmenovce do jednotné evropské a světové organizace. Světová revoluce našich sil nás vyvede na cestu sociální spravedlnosti, k nadčlověku, k duchovnímu a biologickému ztělesnění skutečné arijské rasy".

Ve SRN působí celá síť organizací a spolků, které jsou odnožemi neofašistické NPD. Připomínám názvy některých z nich:

- Nový pořádek v Německu a v Evropě
- Pomocný výbor pro východní Evropu a Balkán
- Akční sdružení 2000
- Bojový svaz pro Evropu a Blízký východ
- Akce Odra - Nisa
- Vikingská mládež
- Nová generace- nový směr- nová Evropa
- Skupiny branných sportů -Hofmann, Himmler, Göring, ...
- Nacionální sdružení
- Svobodná dělnická strana
- Nacionální fronta

Slovenskem i s dalšími, abychom připomněli bezpráví vyhnání a abychom vyhnání navždy zavrhlí".

Je to podpora Centra ... ale tak, že tento záměr, který je zeměmi na východ od Německa kritizován, já zakrývám dalším projektem. Ten ale má nakonec také sloužit německému výkladu otázek odsunu Němců. Také finance na to ve SRN uvolňované to zvýrazňují.

Otevřené problémy

Německo nám podle mezinárodních dohod dosud neuhradilo válečné reparace. Naše veřejnost není vládou dostatečně informována. V rámci členství ČR v EU byla provedena tzv. euronovela ústavy ČR. V tom je zahrnuta s řadou dalších mezinárodních smluv a dohod - i reparační smlouva, která přešla po rozbití Československa na ČR. A tato smlouva je označena jako stále platná.

Z toho vyplývá povinnost pro ČR a její vládu, aby účinně pracovala s těmi důsledky reparační dohody, tak jak pro ČR, jako nástupnický stát Československa vyplývají. Současně víme, že dnešní vláda ČR nehodlá téma reparací ve vztazích ke SRN nastolovat. "Separátní jednání s německou vládou na dané téma vláda ČR otvírat nehodlá". To je z obsahu dopisu premiéra J. Paroubka č.j. 120 17/05- OSV z 22.6.2005. Dopis byl adresován Historické a dokumentační komisi při Národní radě KČP o.s. Komise pravidelně upozorňuje na problematiku německých reparací vůči ČR. Myslím si, že naše veřejnost by měla být vládou ČR podrobněji a pravidelně informována o tom, jak a kdy vláda s problematikou německých reparací hodlá nakládat v zájmu našich práv a opodstatněných nároků.

Politika V. Havla nás jen poškodila

Názory a politika V. Havla z počátku 90. let minulého století nás poškodila. Stranil Německu, na úkor práv ČR, nástupnického státu ČSR, která byla za druhé světové války váženým členem široké mezinárodní antifašistické koalice. ČSR stála v roce 1945 na straně vítězných antifašistických velmocí se všemi právy z toho vyplývajících. Také práv na německé válečné reparace. Německo nám toho ukradlo příliš mnoho, generálně poškodilo a rozvrátilo za protektorátu naši ekonomickou základnu. Ukradlo ČSR veškerou vojenskou vyzbroj, strategické vojenské i civilní zásoby atd. Nelze to přehlížet.

V.Havel zastával nepřijatelný názor, že si prý nemůžeme stále "předkládat nějaké účty ve vztazích s Německem..". Nešlo o žádné nějaké účty, ale o německé reparace, na které ČSR, pak ČR mají právo!! V. Havel naše práva v servilitě vůči Německu porušil. Domnívám se, že za by se měl odpovídat. Myslím si, že tato otázka by se měla podrobněji analyzovat a z toho pak vyvodit nutné a potřebné závěry.

Vztahy mezi ČR a SRN obsahují také tendenci a věcný nebezpečný růst aktivit neofašismu. Dodnes nebyl ve SRN vykořeněn. Závěry z Postupimi Německo nesplnilo! Dnes je neofašismus ve SRN legalizován. To je snad normální ? Jak je to možné ?? Neofašistická NPD, která od roku 1964 působí v celé SRN, a dnes ve sjednoceném Německu- je zastoupena v zemském sněmu v Sasku, Braniborsku... Vliv neofašismu ze SRN do ČR a dalších zemí je zřejmý, veřejný a narůstá. Slova ve SRN o tom, že demokracie vede všemi směry" prozrazuje návaznost na německé tragické omyly z 30. let 20. století. I dnes to je v Německu otevřený problém!

Nedovolit vměšování

Vedení spolků odsunutých Němců provokuje vměšováním do vnitřních záležitostí Polska, ČR a dalších zemí. Kancléřka Merkelová sama nabádá k aktivizaci nevládních organizací v zemích na východ od Německa. Tyto nevládní organizace, posuzovány z celkového kontextu myšlenek, akcí a souvislostí mání více pomáhat ve vztazích s Německem obecně vzato to není nic špatného. Ale některé konkrétní případy ukazují něco jiného.

Například jde o obsah textu " Smíření - 95" z 28.3. 1995 " Navrhujeme proto neprodleně zahájit jednání mezi českou vládou a politickou reprezentací sudetských Němců. Obsahem těchto jednání by měly být všechny otázky, které alespoň jedna ze stran považuje za otevřené .Všimněme si signatářů.Z České republiky to jsou například; Jan Sokol, Petr Pitthart, Václav Malý, Petruška Šustrová, David Binár, Rudolf Kučera, Dana Němcová, S. Machonin, Petr Příhoda a další. Cílem bylo uznat vedení spolků odsunutých Němců za samostatný mezinárodně politicko-právní subjekt pro jednání s vládou ČR. To je také smyslem tzv. výzvy vedení protičeských revanšistických spolků ve SRN. Byla zveřejněna 26. března 2006. Cílem je "dialog" s vládou ČR o revanšistických "požadavcích". Tato drzost je také vypočítána na diferenciaci stanovisek na české politické scéně. Na vládní i nevládní úrovni. Jednat s vládou ČR - to je požadavek i dnešních revanšistických srazů ve SRN. K. Schwarzenberg pro německy tisk v roce 2007 prohlásil, že to co se stalo v ČSR "v roce 1945, bylo přirozeně vyhnáním". Pak ještě uváděl, že v ČR existuje mnoho organizací, které s německými spolky revanšistů udržují styky. Toto nadbíhání revanšistům zevnitř vlády ČR je to poslední, co tato republika potřebuje. Nikdo z vlády ČR, ani premiér Topolánek, se od takových výroků svého ministra zahraniční nedistancoval. To ukazuje na mnohé souvislosti a vazby.

2. NELITOVAT NĚMCE

Odsunutí Němci, ale nejen odsunutí nařikají často nad svým osudem. Usilují o to, aby východoevropské země a jejich obyvatelé, zvláště mladá generace, je dodatečně litovali. Aby se mohlo v Německu uvádět, že český a

Program strany například žádal - obranu Německa, jako systému". Rychlou nápravu za prohranou válku. Revanšistická politika byla zvýrazněna a adresně nepřátelsky zaměřována a realizována proti SSSR a jeho strategickým spojencům. Revanšismus, neofašismus a militarismus vytvořily podstatnou část strategické základny nepřátelství proti socialistickým zemím. To USA mimořádně vyhovovalo.

Nepřátelství proti s l o v a n s k ý m zemím bylo ze strany tří uvedených složek ve SRN nejen bytostné, ale vláda prvního kancléře SRN K. Adenauera (1949-1963) také nepřátelství oficiálně podporovala. Dnes politická pravice v ČR, v Polsku ... Adenauera velebí. Někteří dostávají i různá německá vyznamenání pocházející např. z Nadace K. Adenauera. "Jaká čest" ?!!

Integrace sil

Neofašisté ve SRN využívají pro své záměry vývoj a akce na mezinárodně politické scéně. Tak například v době agrese USA proti KLDR (1950 - 1953) nabízel K. Adenauer Američanům tzv. příspěvek SRN k obraně Západu". Neuváděl, kdo by chtěl na SRN a západní Evropu utočit. V té době ve SRN působilo 85 organizací a skupin německých neofašistů. To představovalo kolem 175 000 aktivních neofašistů.V roce 1955 byla SRN začleněna do amerického bloku NATO. U německých neofašistických organizací bylo posilováno militaristické myšlení v duchu pangermánského učení a ideologie i programu. V mnoha útvech bundeswehru aktivně působili, a nebo tam docházeli důstojníci, aktivisté, vyznavači fašistické ideologie a politiky. V roce 1957 - v lednu USA jmenovaly do funkce vrchního velitele pozemních sil NATO ve střední "Evropě,, bývalého německého fašistického generála Hanse Speidela. Tento německý válečný zločinec, věrný sluha Adolfa Hitlera uplatňoval na východní frontě, když utíkal s ostatními před postupující Rudou armádou - taktiku "spálené země".

V roce 1958 neofašisté ve SRN přivítali usnesení Spolkového sněmu o atomovém vyzbrojení bundeswehru. V roce 1960 následovalo "Generálské memorandum", které kategoricky žádalo atomové zbraně jako podmínku pro obranu SRN, pro plnění úkolů bundeswehru v americkém bloku NATO.

V berlínské krizi na podzim roku 1961 byly skupiny neofašistů vyzbrojeny a začleněny do vražedných a útočných komand zvláštních sil bundeswehru. Ty pronikaly do pohraničního území NDR, vraždili a terorizovali tamní vlastence, funkcionáře lidové moci, vyvolávali paniku, strach, prováděli sabotážní a destrukční činnost. Postavená státní hranice NDR mezi západním Berlínem a NDR podstatně omezovala uvedenou nepřátelskou činnost proti suverénnímu státu - NDR. Státy Varšavské smlouvy podpořily NDR v její ochraně své státní hranice. Po berlínské krizi proběhl sovětsko-americký dialog. Politika mírového soužití tím byla posílena. Přijaté dohody vyjadřovaly závazek obou supervelmocí, že nedovolí atomovou ani konvenční válku mezi nimi a mezi USA a SSSR s jinými zeměmi. Kancléř SRN K. Adenauer takové

"vyhnání" Němců. Šíří se nepravdy o příčinách a důsledcích porážky fašistického Německa ve druhé světové válce. O odsunu Němců atd.

K obsahu a profilu NPD

Nacionální strana Německa. Jak tato neofašistická strana vznikala? Fašistické Německo bylo poraženo antifašistickou koalicí (SSSR, USA, V. Británie) ve druhé světové válce. Tuto válku fašistické Německo rozpoutalo. Německá pangermánská ideologie hlásala program nadvlády Německa nad Evropou. Potom i ve světě. Antifašistické velmoci porážkou fašistického Německa v roce 1945 udělaly konec německým světovládným plánům a ambicím a Vítězné velmoci zakázaly činnost NSDAP, jak již bylo uvedeno. Fašističtí funkcionáři z NSDAP zvláště v západních okupačních zónách začali vytvářet skupiny, buňky, spolky, kde se scházeli funkcionáři zakázané NSDAP a dalších fašistických spolků z doby Hitlera. Šlo ale také o nové stoupence fašismu, kteří nepřijali porážku Německa. Ti, co uctívali fašistickou výbojnou ideologii a politiku. Ideologickou náplní byl nesouhlas s porážkou Německa a dohodami z Postupimi.

Z původních malých skupinek neofašistů se vytvářely větší. Vznikala postupně výchozí organizační struktura německého neofašismu. Postup starých i nových neofašistů v poraženém Německu byl promyšlený. Bylo to také z důvodů, aby například názvy vznikajících stran byly přijatelné pro západní okupační úřady.

Tyto úřady ale velmi dobře věděly o co jde. Bující neofašismus tolerovaly. V roce 1945 neofašisté založili Německou konzervativní stranu. A vedle ní Německou stranu výstavby. Jejich ideologie se opírala o pangermanismus, revanš a militarismus. Rozšiřovaly se názory o tom, že Německo se musí rychle hospodářsky a mocensky obnovit. Aby mohlo s novými silami odčinit válečnou porážku z druhé světové války. To vedlo v roce 1946 ke vzniku PRAVICOVÉ STRANY NĚMECKA. Tento krok západní okupační správa tolerovala, protože pravicový politický směr a vývoj byl v souladu s politikou USA, V. Británie a Francie.

Západ s obnoveným Německem kalkuloval v nových válečných plánech proti Východu. Po roce 1947 takovým směrem šla i Francie. V uvedeném roce na otevřeny hrubý politický nátlak USA, byli z vlád ve Francii a v Itálii vyštvaní komunisté. Ačkoli byli řádně zvoleni v demokratických volbách. Tento antikomunismus plně charakterizoval celou platformu zahraniční politiky USA. Nejen v dané době, ale v celém poválečném období. Platí to ve zvýšené míře i v období současném.

V roce 1949 vznikly na německém území dva německé státy. SRN - Spolková republika Německo a NDR - Německá demokratická republika. NDR, první demokratický stát v dědinách Německa provedl důkladnou očistu od stoupců fašismu. Vývoj ve SRN šel jiným směrem. Rok 1949 byl také rokem vzniku Socialistické říšské strany ve SRN. Tato strana šla už dále.

slovenský národ sice byly prvními oběťmi německého fašismu, ale že nyní nové generace nakonec Němce litují, co vše je postihlo v důsledku prohrané druhé světové války. Je to velký politický a psychologický podvod ze strany těch ve SRN co takový směr rozvíjejí. Jde jim o to, aby naše slovanské národy- Češi a Slováci postupně přijali z německá vnučovanou pozici, že my se máme jim dnes za o d s u n omlouvat a "odpovídat" se za to, co je postihlo. Abychom sami přešli na pozici obžalovaných z pozice vítězů, nad Německem v rámci antifašistické koalice v roce 1945. To by se jim nesporně líbilo i hodilo do plánů směřujících ve SRN k vybudování Velké Evropské unie. Tedy také s velkými možnostmi Německa! Nezapomínejme na to! Ti, co rozbíjeli ČSR, se chtějí stát středem pozornosti a navíc aby sbírali zmíněné "omluvy" od těch zemí, které se Němců v roce 1945 konečně zbavily. Oběti německých agresorů a jejich pomocníků z pátých kolon nezapomínají.

Němec o Německu a Němcích

Německý pokrokový myslitel, filosof, politolog, historik-kritik německého fašismu, pangermánské ideologie a " koncepce Drang nach Osten F.W. Foerster ve své knize "Evropa a německá otázka" napsal po porážce fašistického Německa ve druhé světové válce na adresu Německa a Němců: "Vy sami jste vinni svou bídou, neboť vaše po staletí rostoucí pýcha nemohla jinak skončit. Odplatou za hřích je smrt. Představovali jste si bezbožně snadné vnáseti smrt a zničení do celého překvapeného světa. Máte na svědomí miliony životů, s nimiž jste jednali, jako by to byl pouhý hmyz.

Vyhnali jste miliony lidí z domovů, proměnili jste v popel a trosky miliony domů. Nyní sklízíte žeh své dračí setby. Oslavovali jste krev a železo, nyní vidíte, že svět, který jste vyzývali a provokovali k boji, poslal na vás mnohem více krve a železa, než jste mohli pustit na něj. Nyní děkujte bohu, že vám konečně seslal tento protiúder, aby vás přivedl ze šílenství zpět k rozumu a zbavil pýchy, abyste poznali zdravé měřítko při hodnocení svých práv a svých požadavků ...

Jestliže celé generace nestoudně velebí válku a necítí cizí utrpení, jestliže se ideím práva vysmívají na všech ulicích a jestliže zlotřilá moc je prohlášena za smysl života, pak jednoho dne démon, seslaný na žádost provinilců, vysloví všechno, co smělo být dosud pouze šeptáno. Dnes je dokumentárně jasné, že již první světová válka byla kolektivním zločinem a že nová světová válka počala být připravována ihned a bezprostředně po skončení příměří války prvé ...

Německý revanšismus je projevem německé pangermánské ideologie. Ta se udržela a rozvíjí se i přes porážku Německa ve druhé světové válce. Vláda A. Merkelové dělá velkou chybu, když provokující programové záměry spolků odsunutých Němců z ČSR a dalších zemí podporuje Centrum proti vyhánění v Berlíně bude představovat časovanou bombu německého revanšismu ve 21. století. Revanš, militarismus a neofašismus se budou

nebezpečně spojovat a ohrožovat mír, klid, stabilitu. Jejich vliv ve východní politice SRN bude dán slabostí a netečností vlád v zemích východní a jihovýchodní Evropy. Vytváří se nebezpečná situace nadbíhání německému revanšismu zevnitř ČR. To může zájmy a bezpečnost ČR jen poškodovat.

Německá východní politika, směřování Německa k získávání mocenských pozic ve Velké Evropské unii, přebírání větší odpovědnosti za mezinárodní vývoj ... to vše Německo realizuje také prostřednictvím širokých struktur NATO a EU. Také v zákrytu uvedených struktur. Platilo a platí i dnes, že německý revanšismus proti ČR i dalším zemím si dovolí to, co je mu dovoleno!

Mluvčí spolků odsunutých Němců z osvobozené ČSR od německých agresorů, zločinců a okupantů v roce 1945- B. Posselt vyzývá nyní ČR, aby využila své předsednictví v EU ke zrušení československých ústavních dekretů z roku 1945. Jeho drzé vměšování do základů našeho právního systému je výrazem staronového německého revanšismu. On a jemu podobní nejsou schopni uznat historická fakta a pravdy. Odsun Němců z ČSR je definitivně uzavřenou otázkou. Posselt by neměl dále otravovat evropské politické a společenské ovzduší. Musí plnit ustanovení česko- německé deklarace z ledna 1997. Tam se m.j. uvádí: "Obě strany proto prohlašují, že nebudou zatěžovat své vztahy politickými a právními otázkami pocházejícími z minulosti". Uvedený protičeský revanšista by si měl také přečíst usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR z 24.dubna 2002. Provokace německých revanšistů nás na počátku 21. století utvrzují v poznání hluboké pravdy o to, jak bylo prozíravé od prezidenta ČSR Dr. E. Beneše a vlády ČSR, že odsun Němců byl všestranně a důsledně podle dohod antifašistických velmocí z Postupimi roku 1945 proveden. Platí, že se osvobozená ČSR odsunem Němců vnitřně podstatně upevnila, očistila bezpečnostně, společensky a morálně. Mír a klid v Evropě byl odsunem Němců upevněn. Bylo jim znemožněno, aby za válečnou porážku fašistického Německa se mstili našemu národu. V roce 1945 ... odsunem Němců přestala existovat v ČSR německá pátá kolona. Problémy Posselta patří do Německa, ne do ČR. Odsun Němců představuje pozitivní historický mezník v našich novodobých dějinách. **KDO A JAK V ČR NADBÍHÁ NĚMECKÉMU REVANŠISMU**

Německý revanšismus je historicko-aktuální jev. Především v oblasti německé východní politiky. Hlavním jeho rysem je působit a získávat politický a jiný zisk za německé válečné prohry. V první a druhé světové válce. Nerespektují se příčiny, ale o to více se absolutizují důsledky. Viník německých porážek se nehledá uvnitř Německa ale hlavně mimo Německo. Současný protičeský revanšismus sleduje tyto hlavní cíle : 1.) Zahájit přímý dialog s vládou ČR.Tím získat postavení rovnoprávného mezinárodně politického subjektu. 2.) Prohloubit celkovou revizi poválečného vývoje v Evropě s tím, že současné poměry uvnitř vlády ČR nabízejí možnost podpory německého revanšismu zevnitř vlády ...ČR. 3.) Vláda ČR by prý měla využít své předsednictví v EU /1. pololetí 2009/ k tomu. aby se vzdala

východ od Německa, na Balkán, do Pobaltí, na Ukrajinu, do ČR, Polska a dalších zemí.

Jak se chápe demokracie v Německu

V Berlíně proběhla 1. prosince 2001 neofašistická akce. Více než 4 000 neofašistů a mnoho příznivců neofašistické NPD se hlásilo k fašistické ideologii a k fašistickému Německu. "Jsme tu opět", "Německo především", Německo jen pro Němce", "Cizinci ven", "My pokračujeme tam, kde naši otcové museli skončit v roce 1945", "Německo nedáme, budeme ho bránit", "Jsme hrdí na německý wehrmacht", "Rok 1945 byl pro Německo jen přestávkou, naše cíle zůstávají" ...

Nejen tato hesla, ale mnoho dalších vyjadřovaly a dále vyjadřují ideologii a záměry soudobého neofašismu ve SRN. A co dělá vláda SRN, co dělá Spolkový ústavní soud???

Neofašisté utočili na výstavu o zločinech fašistického wehrmachtu za druhé světové války na východní frontě. A nejen zde. Hyenismus při vraždění dětí, žen a starců neofašisté dnešní doby oslavují !! Výstavu naproti tomu mnoho obyvatel Berlína a dalších měst, kde výstava byla instalována podpořilo jako pravdivý a potřebný obraz s fakty na zločiny wehrmachtu za druhé světové války. Zejména spáchaných zločinů v Polsku, na území SSSR a ostatních zemí.

Jak se k neofašistické provokativní akci stavěla vláda SPD- Zelení? (1998-2005). Mluvčí vlády Uwe Karstem Haye řekl: "JE TO NESMÍRNÁ PROVOKACE". To ale bylo také vše. Ačkoli obyvatelé Berlína a z dalších míst SRN žádali okamžitý zákaz NPD, vláda SPD - Zelení toto vše projednávala a zveřejnila 3. prosince 2001 toto stanovisko: "VŠEOBECNÝ ZÁKAZ NPD ZATÍM NENÍ MOŽNÝ". Ale proč ?? Uvedená vláda, ale i další vlády SRN omlouvají existenci neofašistické NPD a její odnože. Neofašisté jsou fakticky ve SRN legalizováni. Tento stav bude mít nesporně velmi závažné důsledky.

Postupimské dohody jsou provokativně porušovány. Je nutné vládám SRN a celému evropskému a mezinárodnímu společenství obsah dohod z Postupimi stále připomínat. Také antifašisté musí, podle mého názoru, vykonat ještě mnoho, aby neofašismus byl účinně a prokazatelně potírán a nakonec vymýcen a znemožněn. V Postupimských dohodách o Německu, v části Politické zásady se velmi přesně uvádí : "Zničit národně socialistickou stranu a její přidružené a podřízené organizace, rozpustit všechny nacistické organizace, zajistit, aby nebyly v žádné formě obnoveny a znemožnit jakoukoli nacistickou a militaristickou činnost anebo propagandu ... Německá výchova bude kontrolována tak, aby byly úplně vyloučeny nacistické a militaristické doktríny, a aby byl umožněn úspěšný rozvoj demokratických ideí ...". (Německá otázka 1945 - 1963, Praha 1964, s. 74- 75).

Nahlédněme do škol ve SRN. Například: Nedůsledně je vykládána historie Německa, zvláště pak období let 1933 - 1945. Píší se slohové úkoly o

Odpověď : "Nemám důvod, abych lezl do kůže kata. Nemohu vstoupit do jejich mentality, protože oni byli spokojeni, když mě zabíjeli. Jenom Pánbůh je tak spravedlivý, že oplakává i kata. Já nejsem Pánbůh".(1)

(1). Marek Edelman je autorem některých publikací .Například: Ghetto bojuje. Stihnout to před Pánem Bohem, Strážce a další. Jeho bytostný odpor k německému fašismu vychází z jeho osobních těžkých prožitků z let německé okupace Polska za druhé světové války. Jeho světonázorová orientace je charakteru křesťanského. Projevuje se v důsledném odmítání německého revanšismu proti Polsku jako takovému. Zvláště pak tzv. Centra proti vyhánění. Hlavní myšlenky Edelmana vycházejí z hlubokého vlasteneckého přesvědčení. Jednoznačně potírají neorevanšistické a nacionalistické výklady příčin i důsledků vyhnání-Němců z Polska i dalších zemí. Autor používá pojmů vyhnání, zřejmě také z důvodů, aby dokazoval pravý obsah a smysl těchto pojmů, na rozdíl od revanšistické interpretace. V ČR byla část rozhovorů s M. Edelmanem zveřejněna například v Salonu - příloha Práva-25.9. 2003 a v dalších listech.

4. NEOFAŠISMUS DNEŠNÍ DOBY

Začalo to tím, že dohody antifašistické koalice z Postupimi z roku 1945 byly sabotovány a neplněny. Antifašistické velmoci přijaly rozhodnutí o zákazu činnosti všech německých fašistických organizací, stran a spolků.

Konkrétně to vyjadřoval zákon Kontrolní rady č. 2. Rozpuštění a likvidace nacistických organizací 10. října 1945. Zločinecká fašistická strana NSDAP byla na prvním místě ve jmenovaném seznamu 62 fašistických organizací v Německu. Důsledně byl uvedený zákon realizován jen v sovětské okupační zóně. V západních okupačních zónách byl realizován velmi povrchně a nedůsledně. To umožnilo přežití a znovuoorganizování neofašismu ve SRN po roce 1949. Od této doby až po současnost ve sjednoceném Německu se nebezpečně prosazuje v praxi tendence r ů s t u neofašismu. Vlády SRN jen přihlížejí.

19. srpna 2006 pochodovaly skupiny neofašistů Berlínem a dalšími městy ve SRN. Uctívají německého fašistického zločince Rudolfa Hesse. Ale i další fašisty. Německý fašismus jako takový! Oficiální představitelé SRN často prohlašují, že demokracie ve SRN je pevná, že se ve SRN udělalo nejvíce pro demokracii.

Praxe je jiná. Neofašisté se ve SRN stále dokonaleji organizují! Mají své organizační struktury, peníze, vydavatelství. Pořádají srazy, vydávají neofašistickou literaturu, symboly. Okázale oslavují fašistického zločince Hitlera, Himmlera a další zločince. Svůj vliv cíleně šíří do ostatních zemí NATO a EU. Novým^nebezpečným rysem je prudké rozšiřování neofašismu na

československých ústavních dekretů z roku 1945. 4.) ČR by se mohla stát zemí, která odsoudí odsun Němců z osvobozené ČSR- po porážce fašistického Německa ve druhé světové válce. To by podle funkcionářů spolků odsunutých Němců otevřelo cestu k rozbourání všeho, co vláda prezidenta ČSR Dr. E. Beneše vytvořila a učinila v letech druhé světové války v otázkách přípravy odsunu -pro jeho realizaci v souladu s dohodami antifašistické koalice z Postupimi 1945. Uvolnil by se prostor pro německý revanšismus v tlaku na Polsko.... Výzvy do Prahy také zdůrazňují, že by pro začátek stačilo i "morální odsouzení našich zmíněných ústavních dekretů.Za určitý čas by pak nastoupily konkrétní staronové tzv. požadavky. 5.) Pak by ztratilo na svém významu usnesení Parlamentu ČR z roku 2002. které definuje československé ústavní dekry z roku 1945 jako neměnné...

Vedení spolků odsunutých Němců z Československa usiluje o to.abý v daném období získávalo konkrétní podporu zevnitř ČR- z vládní ústavní, i nevládní sféry pro své záměry.které nejsou v zájmu ČR a jejich obyvatel. Na předním místě jde o revanšistickou kategorii vyhánění. Místo odsunu, český ministr zahraničí K. Schwarzenberg v rozhovoru pro německý list Berliner Zeitung z 1.dubna 2007 m.j. uvedl:" To, co se stalo v roce 1945, přirozeně bylo vyhnání ..".To je nepřijatelné a považuji to za politický skandál. Navazuje na nechvalně známé výroky V.Havla týkající se omluvy za odsun Němců.česká pravice poškozujee elementární zájmy ČR. která je nástupnickým státem-československé republiky. Je velmi nebezpečný fakt, že od uvedeného výroku se nedistancoval český premiér M.Topolánek. Pouze vlastenecké organizace takové nabíhání staronovému německému-protičeskému revanšismu energicky odmítly a odmítají. Není divu, že německý revanšismus takový výrok českého ministra zahraničí jen vychvaluje. Nejen to, v prosinci 2008 byl Schwarzenberg ve SRN vyznamenat Řádem za zásluhy o Německo. To snad hovoří za vše. Není to ale vše.Uvedený ministr také pro německý tisk sděluje to. co uvnitř ČR se k lidem nedostává. Dne 16. ledna 2007 uvedl pro Die Welt-" V politice existují různé úrovně k dialogu, mezistátní, jakož i rozhovory, které se odehrávají na mnohých jiných úrovních. V ČR existuje velmi mnoho jiných úrovní. V ČR existuje velmi mnoho kontaktů s různými sudetoněmeckými organizacemi a jinými institucemi". Pro nás Sudety definitivně padly v roce 1945.Proto pojmy sudety , sudetoněmecký.. .nepoužíváme.

V rámci ceremoniálu 3. září 2008 v Sezimově Ústí při 60. výročí úmrtí prezidenta ČSR Dr. E. Beneše -poznámenal M. Topolánek m.j. - odsun je diskutabilní. Benešovy dekry jsou konfliktní. Nejde o Benešovy dekry, ale o československé ústavní dekry, zákony, které byly v roce 1945 ústavními orgány schváleny. To se musí respektovat. Nabíhání německému revanšismu všude odmítáme. Stále připomínáme, že odsun Němců z ČSR i z dalších zemí byl prozíravým krokem. Vnitřní bezpečnost ČSR byla upevněna, stejně jako mír v Evropě. Odsun Němců je pro ČR uzavřenou otázkou. A to definitivně.

Východní politika SRN a plynovody

Východní politika SRN je specifickou součástí celé zahraničněpolitické koncepce. Platí to historicky i aktuálně. Nyní otázky plynovodů tvoří podstatnou součást energetické strategie SRN i dalších evropských zemí. Kancléřka Angela Merkelová, týmy odborníků, poradců a analytiků vypracovali zásadní materiály a dokumenty pro reálný postup vlády CDU/CSU-SPD v dané problematice a v dané době se strategickým výhledem do budoucnosti. A.Merkelová 29. ledna 2009 vyzvala všechny členské země EU aby rozhodněji podporovaly významný projekt plynovodu NORD STREAM. Povede z Ruska do SRN. Tato přímá trasa bude všestranně výhodná a trvale spolehlivá. Vyloučí do budoucna možnosti komplikací a obstrukcí Ukrajiny-jak to bylo v posledním období. Tento plynovod pomůže také všem zemím EU. Plynovod pod Baltem byl prozíravým strategickým rozhodnutím Gerharda Schrödera, bývalého kancléře SRN a ruského prezidenta Vladimíra Putina. Ruské zásoby plynu a nová naleziště zajišťují dlouhodobě plné kapacity pro uvedený plynovod.

A. Merkelová napsala dopis J. Barrosovi a Topolánkovi. Vyjádřila v něm podporu vlády CDU/CSU-SPD i dalším dvěma projektům plynovodů. Plynovod SOUTH STREAM povede pod černým mořem z Novorosijska do Bulharska a dále do Itálie. Italská společnost ENI se na něm investičně podílí. Rusko vybuduje ještě nový plynovod do SRBSKA. V četné supervelkých zásobníků plynu s potřebnou infrastrukturou. Plynovod NABUCCO má plánovanou trasu z oblasti Kaspického moře a Blízkého východu. Mimo území Ruska a Ukrajiny. Investoři z USA, EU...musí ještě vše zvažovat. Problém vidí odborníci v nedostatečném zajištění kapacit zemního plynu pro uvedený projektovaný plynovod. Jeho případné dokončení je situováno do období let 2015-2016. Důležité záměry GAZPROMU. Je připraven zvýšit přepravní kapacity plynu v South Stream o plných 50 %. To znamená z plánovaných 31 miliard kubíků plynu ročně na 47 miliard. Rusko a evropské země co nakupují zemní plyn v Rusku mají strategický zájem na tom, aby se výstavba plynovodů mimo území Ukrajiny nyní urychlila. Ukrajina byla hlavním viníkem ve zbytečných komplikacích dodávek plynu z Ruska do Evropy na začátku roku 2009.

Výzva kancléřky A. Merkelové není jen okrajovou záležitostí. Vyžaduje si ještě několik údajů a informací. Týkají se plynovodu pod Baltem. 9. prosince 2005 byl uskutečněn první svár na potrubí v Vologadu. Délka plynovodu bude 1 200 km. V německo ruské společnosti, která projekt realizuje má Gazprom 51% akcii. Přední místo ve vedení společnosti zaujímá Gerhard Schröder. Plynovod na pevnině bude dlouhý 917 km. Podmořská část plynovodu představuje investice ve výši 4 miliard eur. Podle německých odborníků je plynovod velmi dobrý a žádaný projekt, jehož realizace spolehlivě zajistí v celém budoucím období stabilní zásobování zemním plynem nejen SRN, ale

uvědomili, že blahobyt jejich pochází z křivdy vůči obětem války. Jistý mladý lékař se mě kdysi zeptala co má udělat, protože doma našel sáčky se zlatem, které jeho dědeček či otec velmi pravděpodobně přivezl z vyhlazovacího tábora, kde sloužil za války. Řekl jsem, aby za to založil oddělení pro nemluvněta v nemocnici v Sarajevu.

Ukazuje se, že denacifikace Německa neskončila rokem 1949, kdy vznikla Spolková republika, ale musí pokračovat dál. Protože to není jen otázka politiky, ale také psychiky národa. Němci se svou minulostí- nejsou normální lidé. Když má někdo takovou minulost, nemůže být normální. Já se svou minulostí a pamětí taky nejsem normální, jenže já mám minulost protiněmeckou. Musím ji mít.

Nechci se mstít, nic po nich nechci. Nepřeji si jenom, aby se z nich dělaly oběti. Protože potom bych musel sám sebe považovat za kata. Je to opačně: právě oni jsou mým katem. Na tomtéž principu by byla stavba Centra vyhnání protipolská; znamenala by, že právě Poláci jim ublížili vyhnáním. Stejně tak by byla namířena proti všem ostatním národům, které byly obětmi války.

Protože právě Poláci a jiné podmaněné národy byly obětmi. Já jsem žil pět let pod okupací. Říká se: byli Němci špatní a dobří. Ale proč jsem neměl tehdy štěstí, abych potkal toho dobrého?"

Otázka : Ani jednoho ?

Odpověď : "Ani jednoho. Neměl jsem štěstí, nepotkal jsem ani jednoho dobrého Němce. Jenom takové, co mě dávali přes hubu ... Ale nemám žádného slitování pro německý národ. Protože to on vynesl Hitlera k moci. Právě německá společnost žila pět let z okupované Evropy. Žila ze mě a z mých přátel, protože mě dávali dvě deka chleba denně, zatímco si Němci jedli podle libosti. Proto je tak důležité, aby se dál museli kát.

Ať dlouho, dlouho pláčí - snad jim potom pronikne do vědomí, že byli pro Evropu katy. Kdyby měl v důsledku stavby pomníku vyhnáním zavládnout názor, že Němcům válka ublížila, byla by to katastrofa. Znamenalo by to taky, že oni mohou toužit po odvetě. A my víme, co to znamená".

Otázka : Snad chtějí jen respekt k vlastní paměti. Vyhnání je část dějin jejich národa.

Odpověď : "K jaké vlastní paměti? Copak se jim stala tak strašná křivda? Ztratili domovy? Ano, ale Židé ztratili i domovy, i všechny blízké. "Vyhnání" je utrpení, ale je mnoho utrpení na světě. Nemocný člověk také trpí, a nikdo mu nestaví pomníky.

Přestaňte litovat Němce, protože jim nikdo neublížíje".

Otázka ; "A co byste nabídli Němcům v takovém Centru?"

Odpověď : "Nic ! Aby se nikam necpali se svým neštěstím. Nenáleží jim milosrdenství, náleží jim pokání. A to po mnoho generací, protože jinak se vrátí ta jejich pýcha a nadutost.

Otázka ; "Vy se ani nepokoušíte vcítit se do jejich kůže?"

Odpověď : "Jenže ty tragédie jsou ne srovnatelné. Zajisté, vyhnání je drama pro ty, kteří jsou vyháněni. Ale vyhnání Němců nezměnilo mentalitu lidstva, zatímco holocaust ji změnil. Vyhánění taky neznamená brát lidem život. Ano, mělo své oběti. Jenže oběti bývají všude, i v dobách míru. Třeba při autonehodách. Holocaust smrt předpokládal. Takže; nepřehánějme - holocaust a vyhánění jsou dvě různé dimenze.

Každá válka přináší smrt. Na obou stranách. Ale Velká Británie nestaví pomník svým civilistům, kteří zahynuli pod německými bombami. Němci zato stále křičí, že jejich civilisté hynuli za spojeneckého bombardování. To svědčí o domýšlivosti i drzosti. A dokládá to, že z poučení druhé světové války nic nepochopili.

Co víc: tu válku Němci vyhlíželi. Národ byl pro Hitlera. Chtěli ovládnout celý svět. A možná by se jim to podařilo, kdyby nedopustili, vyprovokování války s Amerikou. Taky z domýšlivosti.

Němci říkají, že mezi vyhnanými byly ženy a děti. Ale neříkají, že ženy představovaly sílu Hitlerovy propagandy. Stačí se podívat na filmy Leni Reifenstahlové. Tam je vidět ty tisíce německých žen a dívek, uchváceně skandujících: Heil ! Heil ! Neříkají taky, že celou válku žili z otrocké práce evropských porobených národů. Dařilo se jim nejlépe v Evropě.

Neklamme se ani, že obyčejní Němci nevěděli o koncentračních táborech, ghettech atd. Jestli ne všichni, pak naprostá většina si uvědomovala, co nacisti dělají. Dobývání Evropy se účastnily statisíce vojáků. Každý měl přece nějaké příbuzné, kterým vyprávěl, nebo psal o své službě. Miliony Židů nezabíjelo deset- patnáct zločinců, vyhlazování se účastnily tisíce Němců. To bylo vraždění v takovém měřítku, že se nedalo ukrýt. No a právě do Německa šly transporty oděvů, uměleckých děl a všech ostatních statků uloupených v okupovaných zemích. Všechny ty kožichy, rádia, obrazy , zlato z ghett ... Právě za tuto politiku podpory Hitlera - Němci zaplatili tzv. "vyhnáním".

Otázka : Mohlo po válce nedojít k vysídlování? Šlo jinak vyřešit problém německého obyvatelstva žijícího na území států okupovaných třetí říší?

Odpověď : Musíme taky myslet na společenskou psychologii. Na všeobecnou nenávisť k Němcům. A nebyla to nenávisť nezasloužená! Jak mezi Poláky, tak mezi Židy. Nemluvím ani o pomstě za zabitě. Ale stávalo se, že když Němec, žádný gestapák, ale voják, elegantní důstojník v bílých rukavičkách, spatřil na ulici člověka s Davidovou hvězdou, udeřil ho do tváře. Za nic. To nebylo ponížení?"

Otázka : A nebyla to - řečeno dnešní terminologií - etnická čistka?

Odpověď : Němci byli "vyhnáni", protože prohráli válku. Navíc to byla válka totální - proti civilnímu obyvatelstvu. Pokud ve Varšavském povstání, v němž bojovalo 20 až 30 tisíc vojáků z podzemí, zahynulo 200 000 civilistů - tak proti komu Němci vedli válku? Než se postaví pomník vyhnaným, je třeba oplakat ty, kteří byli zabíjeni. Ovšem, jsou mladí Němci, kteří mají výčitky svědomí za rodiče. Oni nemluví o pomníku vyhnaným. Vykládají mi například, jak si

celou západní Evropu. Výhoda uvedeného plynovodu pod Baltem je také v tom, že nepovede přes žádné transitní území, což se promítne do snížených nákladů. Výstavba první části plynovodu má být hotova v roce 2010. Projekt byl potvrzen v lednu 2006 při jednáních Merkelová Putin v Moskvě. Shodně bylo řečeno, že "strategické partnerství mezi SRN a Ruskem, nejen , že zůstává zachované, ale na jeho další rozvoj je a bude kladen zvláštní důraz". Kapacita plynovodu pod Baltem bude činit 55 miliard kubíků ročně.

Steibachová proti Steinmeierovi

Předsedkyně tzv. Svazu vyhnanou ve SRN 25. února 2009 ostře zaútočila na ministra zahraničních věcí SRN F.W. Steinmeiera. Byla z Polska kritizována za revanšistický projekt Centra proti vyhánění. Ministru zahraničí vyčetla, že seji nezaslal v kritice z Polska. Chtěla na sebe upozorňovat. Rok 2009 je volebním rokem ve SRN. Steinmeier jako kandidát SPD na úřad kancléře SRN si dává větší pozor koho podporovat a koho ne. Poláci Steinbachovou kritizují za její revanšistickou politiku vůči Polsku. Také z ČR je známá kritika za nápad s Centrem proti vyhánění. Kancléřka Merkelová hovoří o dobrých vztazích na východ od Německa, ale současně zmíněný projekt Steinbachové a spol. podporuje. To nemůže vládě CDU/CSU-SPD prospívat. Projekt německého revanšismu poškozují normální vztahy SRN-Polsko. Centrum není normální částí uvedených vztahů. Je to torpédo proti dobrým a normálním vztahům. Je to časovaná bomba pro 21. století, která má oživit německý revanš jako součást východní politiky SRN. Německé myšlení nových německých generací má být poznamenáno revanšismem jako německou tradicí. Stavem myšlení a programů pro budoucí období.

Polský vlastenec Marek Edelman vyjadřuje srozumitelně tento názor. Vychází-li nápad na Centrum z prostředí Svazu vyhnanou, znamená to, že to je zastřený návrat k ideji "Drang nach Osten". V německém povědomí stále doutná přesvědčení, že Němci mají příliš malý Lebensraum, že tak velký národ musí mít velký prostor k existenci, že mu to prostě patří. K tomu přistupuje nadutost a přesvědčení o mimořádné pozici v Evropě". F. W. Steinmeier 8. března 2009 zdůraznil, že také příští německá vláda SRN (na základě výsledků voleb v září 2009) bude proti jmenování E. Steinbachové do nadační rady " Útěk-vyhnání- porozumění". To jen jiné označení Centra... Program revanšismu zůstává .Steinbachová se narodila v německy okupovaném Polsku, v městě Rumi -Adolf Hitler strasse. Její otec, feldvébl-Hermann Steinbach sloužil ve fašistickém wehrmachtu na východní frontě. To poznamenalo celou rodinu, kde převládala podpora německému fašismu, programu vyhlazování slovanských národů, nenávisť k východu a k Polsku především. Rodina utekla do Německa když se hrotil německý okupační teroristický systém při osvobozování Polska sovětskými a polskými armádami.

Ministr zahraničních věcí Polské republiky R. Sikorski kritizuje Steinbachovou za projekt Centra.. za revanš proti Polsku a za narušování

německo-polských vztahů. K tomu všemu dodal-" Steinbachová přišla s Hitlerem a s Hitlerem musela také z Polska odejít". Sikorski řekl, že prezident SRN Horst Köhler se také narodil v Polsku, ale za vyhnance se neoznačuje. Steinmeier zdůrazňuje, že SRN chce dobré vztahy s Polskem. Ale Steinbachová k tomu nepřispívá.

4. NELITOVAT NĚMCE

To je hlavní myšlenka polského vlastence Marka Edelmana. Byl členem štábu povstání ve varšavském ghettu v roce 1943 Aktivně bojoval ve Varšavském povstání v roce 1944. Jeho názory, přístupy a hodnocení na aktivity německého revanšismu byly zveřejněny v polském tisku, v evropských sdělovacích prostředcích i na Internetu. Jeho názory jsou podávány ve formě odpovědí na kladené otázky.

Otázka : Nejsou si oběti války rovny bez ohledu na to, zda patří k poraženým či vítězům?

Odpověď: "Tohle se tyká naší morálky. Ovšem, druhá světová válka změnila psychiku člověka, protože najednou se s ním začalo zacházet jako s věcí, o kterou moc nejde, jíž lze opovrhovat, kterou lze zničit".

Otázka : A co Centrum v Berlíně ?

Odpověď: "Plán vybudovat dnes, půl století po válce, Centrum vyhnanců Němců je aféra čistě politická. Ba víc, nacionalistická a šovinistická. Protože v politice není ani tak důležité, co se říká, ale kdo to říká. Tatáž slova - láska, právo, rovnost, bratrství, spravedlnost atd. - znějí jinak z úst diktátora a jinak z úst demokrata.

Vychází-li nápad na Centrum z prostředí Svazu vyhnanců, znamená to, že je to zastřeno návrat k ideji "Drang nach Osten". V německém povědomí stále doutná přesvědčení, že Němci mají příliš malý Lebensraum, že tak velký národ musí mít velký prostor k existenci, že mu to prostě patří. K tomu přistupuje nadutost a přesvědčení o mimořádné pozici v Evropě. Ti, kteří přišli s nápadem na Centrum, chtějí z onoho pocitu vytřískat politicky kapitál".

Otázka: Jenže Svaz vyhnanců více či méně otevřeně podpořili rovněž lidé z generace "68"; například J. Fischer, kdysi lídr Zelených, pak šéf diplomacie SRN (1998-2005). Proč jdou takové symboly německé levice, která se dosud chlubila svým odmítavým vztahem k nacismu- ruku v ruce s nacionalistickou pravíci?

Odpověď: Je těžké ty změny pochopit. A právě jejich postojem jsem zvlášť zklamán a pobouřen. Protože se zdálo, že právě oni jako vůdci studentského máje 1968 si uvědomují, kde je místo Němce a co je třeba ještě roky vštěpovat německému myšlení, aby se neopakoval nacismus v jakékoli podobě. Vypadalo to, že vědí, že pokud Němci nebudou hasit i to, co je nepálí - držet se zásad demokracie a ideje lidských práv, bojovat se všemi projevy nacionalismu, třeba v podobě kultu národně jednolitého státu - pak se může vrátit nějaký Hitler, když ne ten, tak jiný. A zas začne přesvědčovat jejich

národ, že Němcům je mezi Odrou a Rýnem příliš těsno a měli by se roztáhnout: na Východ nebo na Balkán.

Velice by mi záleželo na tom, aby se můj přítel J. Fischer a Cohn Bendit zamysleli nad půlstoletím německých dějin. A nad tím, jak musí být člověk opatrný. Možná by pak tak mohutně nepodporovali plán pomníku německých obětí.

Vždyť nyní - m.j. v důsledku jejich postoje a politiky - se objevuje obava, že se to může zopakovat, protože nacionalismus je ukrytá nákaza".

Otázka: O co však může jít?

Odpověď: "O politiku, o hlasy".

Otázka: Ale opravdu je v "Evropě 21. století možné na takových heslech získat kapitál ?

Odpověď: "Nacionalismus je stále nosný. Zvlášť v Německu. Vždyť ještě nedávno se právě o nacionalismus opírala politika této země. Tohle nezmizí beze stopy. Proto je ožívování takových nálad tak nebezpečné.

Otázka : Anebo je to jenom hra? Kancléř Helmut Kohl před volbami také konal námluvy u vyhnanců, ale podle mnohých znalců Německa to dělal, jen aby převzal jejich možné stoupence a pacifikoval jejich radikalismus.

Odpověď: Nevím, jaký byl Köhlův záměr. Poznal jsem pár německých křesťanských demokratů - třeba Bitu Sussmuthovu, kteří jezdili do Polska, a vím, že jsou to lidé, s nimiž nejsem ve sporu. Je paradoxní, že nacionalistická témata byla vždycky v Německu silnější mezi sociálními, než křesťanskými demokraty. Ale doceňuji slavné gesto Willyho Brandta z roku 1970. To bylo geniální rozhodnutí: on se dověděl o existenci pomníku povstání v ghettu v devět večer a v šest ráno tam jel. A třebaže kromě jeho doprovodu nebyla kolem živá duše, snímek klečícího kancléře pronikl do světa. Šlo o hold, ale také o změnu obrazu německého národa".

Otázka: No právě, snad změna stanoviska generace "68" vyplývá z faktu, že Němci se prostě už nechtějí bít do prsou za své dědy a otce. Kolik pokolení má pykat za viny předků?

Odpověď: "Nejde o pykání, oni mají povinnost zaplatit za viny! Ne jedno, druhé či třetí pokolení, ale tolik, až z německé mentality zmizí stesk po panském národě. Proč nikomu v Polsku nepřišlo na mysl, aby postavil pomník vyhnancům - třeba z Varšavy po Povstání, nebo vyhnancům Židům - Gloria victis- to už by byl důvod. Ale vyhnanci tady pomník nemají.

Chápu, že Günter Grass pláče nad osudem lodi potopené v Baltu s tisíci uprchlíků. Ano Wilhelm Gustloff, to byla tragédie. Je zlé, že tehdy zahynuly ženy, děti. Ale upozorňuji, že Němci za druhé světové války potopili nejednu loď s civilisty. Jejich ponorky utočily dokonce na transporty s americkými potravinami pro Evropu - takže tu nebylo ani zbla humanity. Nelze srovnávat tragédii Gustloffa se zločiny v Osvětimi, Treblince, Majdanku".

Otázka : Tam i hynuli lidé ... , vedle pomníku vyhnancům bude pomník obětí holocaustu. Ale pro mladé to možná nebude svědectví o snaze srovnávat oběti - čehož se obávají odpůrci Centra, ale vyjádření společné tragédie, ne?